திராவிடநாடு

5—6—60 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

உண்டியல் தொண்டு

—[மை. பெருங்கோ]—

உண்டியல் கொண்டொரு
தொண்டினைப் பூணுவி ரென்று—நமை
வேண்டிட வந்ததும் நன்று—பணம்
மண்டும் காங்கிரசை
நொண்டி யாக்குவோ மின்று

நல்லிளஞ் சிங்கமே
சல்லிக் காசினைப் போட்டு—நின்
உள்ளத் தன்பினைக் காட்டு—இதே
கள்ளச் செயலினைக்
கிள்ளி எறியுநல் வேட்டு!

அள்ளித் தரும்கரம்
கொள்ளும் சிகப்பினை வேண்டி—பாரி
விள்ளரும் புகழுக்குப் பாண்டில்—நீ
சல்லியாய்த் தந்திடின்
சொல்லா தொடுந்துயர் தாண்டி

மிட்டா மிராசை
எட்டும் காங்கிரசார் பொற்பு—நாம்
எட்டவும் ஆகாத வெற்பு—உன்
நட்புக் காசொரு
வட்டத்தி லிருப்பதோ கற்பு!

கதவுக்கு வெளியிலா?

விண்ணகத்துக் கார்மேகம் வெண்தந்தம் எடுத்தேந்தி மண்ணகத்தில் குதித்து மதிப்புநடை நடந்ததுபோல் யானை நடந்தது. தொழுத கையானைப் பழுது செய்யானை, சேரனை — வில்வீரனைத் துதிக்கை யானை தூக்கிச் சுமந்து நடந்தது. யானை, மாற்று மன்னர் தம் மணிமுடி இடறித் தோற்றத்தால் எதிரிகளைத் தொடைநடுங்க வைத்த மன்னனின் யானை! காற்றுக்கு ஒருபெயர் உண்டே கால்! அந்தக் 'கால்'வேகம் இதன் கால் வேகத்தில் கால்வேகம்' என்று சொல்கிற அளவுக்கு வேகநடை பயிலும் வேழம் விரைந்தல்ல; மெல்ல மெல்ல நடந்தது. சண்டைக்குப் போவதுபோல் முண்டிமுரண்டி முழுவேக நடைபோட்டால் கெண்டை விழிப் பெண்கள் கண்டு மகிழமுடியுமா? அதனால்தான் மெல்ல நடந்தது.

வண்ண உடை உடுத்தி வாசனைப்பூ மாலையொடு கண்ணைக் கவரும் தனிக்காட்சி கொடுத்தபடி மன்னன் வந்தான் திருஉலா. அவனைக் காணச் சன்னலில் மின்னினபற்பலமுகநிலாக்கள்! தண்ணீர் தெளித்துத் தரைமெழுகிக் கோலமிட்டு, கோலந்தடுக்கில் குளிர்சிரிப்பு மலரெடுத்துக்குந்தவைத்து; நீலப்பூ விழிகளில் நெஞ்சமகிழ்ச்சியை மின்னவிட்ட பால்வதனப் பருவக் குமரிகள் வாடினர்; வதங்கினர். அந்தித் தாமரை ஆயிற்று அவர்முகம். வந்தவன் போனான். போனவன் பின்னால் புழுதிப்படலம். கன்னியர் கண்ணிலோ கண்ணீர்ப்படலம்! போட்ட புதுக் கோலத்தைக் காட்டுத்தனமாய்க் கலைத்துவிட்டுப் போகிறதேகளிறு என்ற கவலையா அவர்களுக்கு? இல்லை! இல்லை! புனைந்த திருக்கோலத்தைப் பொன்னெடுந்தோள் சேரன் பார்ப்பதற்குள்ளாகப் பறந்துவிட்டதே. இந்தப் பாழாய்ப் போன யானை! இது நடப்பது நடையா? இல்லை! பெரும் ஓட்டம்! மன்னனைக் காண்பதிலோ எங்களுக்கு மிகுந்த மனநாட்டம்! அவன் எங்கள்மீது செலுத்தியதோ சிறுகண்ணோட்டம்!

பொன்னிவளவன்

அதற்குள்ளாக அவன் போய்விட்டானே, அதுதான் எங்கள் வாட்டம்! என்று சொல்லாமல் சொல்லின அவர்கள் நெஞ்சம்! கண்ணீர் சிந்தாமல் சிந்தின அவர்கள் கண்கள்! அவர்களைக் கொல்லாமல் கொன்றுவிட்டுச் செல்லாமல் சென்றுவிட்டான் சேரன்!

அவர்களிலே ஒருத்தி! கண்ணுக்குக் காட்சிதரப் பெண்ணுருவம் பெற்றுவிட்ட செந்தேன்! காட்டைவிட்டு ஓடிவந்து வீட்டிலே பிறந்து வளர்ந்த மான்! அவள் விழிகள் துறவிகளையும் மயங்கவைக்கும் பிறவி நீச்சல் மீன்! அவளுக்கு முழுநிலவுக்கும் கடன்கொடுக்கும் முகச்சிரிப்பு! மோகனத் தென்றலுக்கும் கடன்கொடுக்கும் குளிர்ந்த தேகச் சிலுசிலுப்பு! 'முடியாது இவளுக்கு எதிரில் தலைகாட்ட முடியாது!' என்று மண்ணுக்குள் ஒளிந்துகொண்ட பொன்னுக்கும் கடன்கொடுக்கும் மேனிப் பளபளப்பு! அவள் தோட்டத்து முல்லை! இன்பத்தின் எல்லை! பார்த்தாலே பறந்து ஓடிவிடும் தொல்லை! அவளைப்போன்ற அழகி நாட்டிலே இல்லை!

'மன்னன் வருகிறார் பவனி! அவனை நன்றாய்க்கவனி!' என்றாள் தோழி. அவளும் கண்டாள். அவன்மீது காதல்கொண்டாள். மலையினை வணங்கவைக்கும் மாண்பு மிகுந்த தோள்! மாற்றாரின் மார்பிலே நுழைந்து திரும்பிடும் வீரவாள்! மன்னவனை என்னவனாக்கி அவனை என்னோடு சேர்த்து வைக்க என்றைக்கு வரும் அந்தத் திருமண நாள்?' இப்படி அவள் எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள், துக்கத்தை விட்டுத் தூக்கத்தைத் தாங்கினாள். சோலையிலே அவள் மலர்கொய்வாள்! அதை அப்படியே நிறுத்தி அவள் மனம் நைவாள்! சில சமயம் அவள் கண்களால் கண்ணீர் மழை பெய்வாள்! இதைத்தவிர, அவளும்தான் வேறு என்ன செய்வாள்? ஆட்டநடை காட்டி அசைந்து வரும் இளந்தென்றல் வாட்டிற்று அவளுடைய வண்ணமலர்த் தேகத்தை! கூட்ட விண்மீன் குழுவில் வரும் வெண்ணிலவு காட்டிற்று அவள்மீது தனது கதிர் வேகத்தை! தாங்கமுடியாத காதலைத் தாங்கித் தவிக்காத வழியிலெல்லாம் தவித்துத் துடிக்காத முறையிலெல்லாம் துடித்து, அவளுடைய நெஞ்சம் அடைந்தது சோகத்தை!

ஒரு நாள் — நீலவானிலே நிலவில்லை! அவள் நெஞ்ச வெளியிலோ அமைதியில்லை! வெளியிலே கொட்டும் பனி! அவளோ கொய்யாக்கனி! 'கொய்யாக் கனியான என்னைக் கொய்து போவதற்குக்' கோமான் வரமாட்டானா? அவனில்லாவிட்டால் ஏது! எனக்கு வாழ்வு இனி? என்றெல்லாம் எண்ணினாள். வெளியிலோ இருட்டு! சேரா! நீ என் துயரத்தை விரட்டு! நெஞ்சை அனுப்புகிறேன். இதோ! வருகிறது தூது! அதனிடத்தில் நீ மறுப்புரைப்பது தீது! உன்னைவிட்டால் எனக்கு வேறு கதி ஏது? என் காதலை உடனே ஒப்புக்கொள்! உனக்கும் எனக்கும்தான் தோது!' என்று அனுப்பினாள் நெஞ்சை. நெஞ்சும் பறந்தது! அவளுக்கும் கொஞ்சம் நிம்மதி பிறந்தது!

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

ஜனநாயகம் மலர....!

மலர் 18 | ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 8. (5–6–60) தனிப் பிரதி 16-காசு | இதழ் 47

மக்களை மதிக்காமலும், அவர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறாமலும் எந்த ஆட்சியும் ஒழுங்காக இயங்க முடியாது. அதிலும், குறிப்பாகவும் சிறப்பாகவும், ஜனநாயக ஆட்சி நடத்தப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் ஒரு நாட்டில் மக்களை மதியாது நடக்கும் போக்கு மிக மிக அருவருப்பானது மட்டுமல்ல, பெரும் ஆபத்தையே உண்டாக்கக் கூடியதாகும்.

இந்த உபகண்ட ஆட்சிமுறை ஜனநாயக அடிப்படையில் நடப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதல்லவா? இது உண்மைதானா என்ற ஐயப்பாடு, நமக்கு — ஆளுங்கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சியாகக் கருதப்படும் நமக்கு உண்டாவது, ஒருவேளை வேண்டுமென்றே இவர்கள் இப்படிக் கூறுகிறார்கள் என்ற குரல் எழுப்புவோருக்கு ஒரு பிடி அவல் அகப்பட்டமாதிரி இருக்கட்டும்.

ஆனால், ஆளும் பொறுப்பில் இருப்பவர்களில் முக்கியமானவர்களே இந்த ஐயப்பாட்டுக்கு ஆளாகி வேதனைப்படுவதை நாம் அவ்வப்போது கண்டும் கேட்டும் வருகிறோம்.

மக்களை மதிக்காது நடக்கும் போக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருக்கும் அதிகாரிகளிடம் மிகப் பெரிய அளவில் வளர்ந்துவிட்டிருக்கிறதென்பதை உள்நாட்டமைச்சர் வல்லபபந்த் அவர்கள் வேதனையோடு வெளியிடுகிறார்.

மக்களின் மனமார்ந்த ஒத்துழைப்பின்றி எந்த அரசாங்க நிர்வாகமும் வெற்றிகரமாக இயங்காது.

மக்கள் தங்களுடைய எஜமானர்கள் என்ற உணர்வுடன் அதிகாரிகள் வேலைசெய்யவேண்டும்.

இவ்விதம் உள்நாட்டமைச்சர் தம்முடைய ஆட்சியில் இருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு உபதேசம் செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட உபதேசங்கள் இதுவரை பலமுறை செய்யப்பட்டும் பலன் ஏதும் கண்டபாடில்லை என்று "சுதேசமித்திரன்" சுட்டிக்காட்டித் தலையங்கமே எழுதுகிறது.

"தனிப்பட்டோர் நடத்தும் ஒரு பாங்குக்கு ஒரு சாதாரண மனிதன் சென்றாலும், அவரது வேலையை உடனேயே பாங்க் அதிகாரிகள் கவனித்து, அவருக்குத் திருப்திகரமாக நடந்து கொள்ளுகின்றனர். ஆனால், சர்க்காரின் வருமான வரி இலாகா, அல்லது டிரஷரி போன்ற காரியாலயங்களுக்கு ஏதோ ஒரு அலுவலை முன்னிட்டுச் செல்வோரின் கதியென்ன? மணிக்கணக்கில் காத்துக்கிடக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்போதும் வந்த வேலை ஒருவிதமாக முடியுமென்ற நிச்சயமில்லை. அதிகாரிகள், அல்லது அங்குள்ள சிப்பந்திகள் ஈவு, இரக்கத்துடன் தயவுசெய்ய மாட்டார்களா என்று அவர்கள் ஏங்கவேண்டியிருக்கிறது. இறுதியாக அவர்களில் ஏமாற்றத்துடன் திரும்புவோர் பலர்.

சர்க்கார் காரியாலங்கள் பலவற்றில் மட்டும்தான் இந்த நிலைமை என்பதில்லை. சர்க்கார் நடத்தும் தொழில்கள் அல்லது ஸர்விஸ்கள் பலவற்றிலும் பொதுமக்களுக்கு ஏற்பட்டு வரும் அனுபவமும் இதே வகைதான். தனிப்பட்டோர் ஸ்தாபன நிர்வாகிகள் மற்றனைத்தையும்விட மக்களின் அதாவது வாடிக்கைக்காரர்களின் நல்லுணர்ச்சியைப் பெரிதாக மதித்து நடந்து கொள்ளுகின்றனர்; தங்கள் தொழிலின் வெற்றி அவர்களைச் சுமுகமாக வைத்துக்கொள்வதையே பொறுத்தது என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு இருந்து வருகிறது. ஆனால், சர்க்கார் காரியாலயங்கள் அல்லது தொழில்கள் பலவற்றிலோ சிப்பந்திகளுக்கு எப்படியும் சம்பளமும், வருஷாந்திரச் சம்பள உயர்வும் கிடைத்து விடுகின்றன; இந்நிலையில் எப்படி வேலை செய்தால் என்ன என்று அச்சிப்பந்திகளில் பலர் எண்ணிவிடுகின்றனர். இத்தகைய எண்ணம் ஏற்படவிடுவது வேலைத் திறனைக் குலைத்துவிடும் என்று பண்டித பந்த் எச்சரித்து, திறமையைப் பாதுகாப்பது எவ்வளவு அவசியமென எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

திறமைக் குறைவு காரணமாகப் பல சர்க்கார் காரியாலயங்களில் வேலை ஜரூராக நடைபெறுவதில்லை. பொது மக்கள் குறிப்பாக வியாபாரிகள் சம்பந்தப்பட்ட அலுவல்கள் சில சமயங்களில் அவசரமாக நடந்தேறவேண்டியிருக்கிறது. அவர்

Best copy available.

களின் சிலர் அந்நோக்கத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளக் குறுக்குவழியில் இறங்குகின்றனர். இலஞ்சம் வாங்கக் கூசாத அதிகாரிகள் அல்லது சிப்பந்திகளை அவர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்கள். இலஞ்சப் பேய் அடியோடு ஒழிய, முதலில் சர்க்கார் காரியாலயங்களில் அலுவல்கள் காலாகாலத்தில் திறம்பட நடந்தேற வழிவகை செய்வது அவசியம்''

31—5—60-ல் இப்படி ஒரு தலையங்கத்தைத் தீட்டியுள்ளது.

அதிகாரபீடங்களில் அமர்ந்திருப்போர் ஜனநாயகம் என்ற போர்வைக்குள் இருந்துகொண்டு எவ்வளவு அடாத செயல்களைப்—பொதுமக்களை மதிக்காத செயல்களைச் செய்வதில், தங்களுடைய பொறுப்பை மறந்து—திறமையை இழந்து தங்கள் தந்நலத்தை மட்டுமே குறியாகவைத்து வேலைசெய்கின்றனர் என்பதை எண்ணும்போது வேதனையும் வெட்கமும் உண்டாகிறது.

நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருக்கும் அதிகாரிகள் சிலரின் இந்தத் தகாத போக்கினால் எத்தனை நாடுகள் ஆட்சியில் மாற்றத்தைக்காண நேரிடுகின்றன என்பது நாம் கண்டுவரும் அனுபவமாகும்.

ஆனால், அந்த மாற்றமோ அல்லது விரும்பத்தகாத அந்த முறையோ இங்கு—இந்த உபகண்டத்திலும் ஏற்படக் கூடாதென்பது நமக்கு—அதாவது ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கைவைத்துள்ள நம்போன்ற எல்லோருக்குமே இயற்கையாக உண்டாகக்கூடிய ஒரு பொதுப்பண்பாகும்.

எனவே, ஜனநாயகப் பண்புக்கு இழுக்கு நேரா வண்ணம் பார்த்துக்கொள்வது ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்போர், அதிலும் உள்நாட்டமைச்சர் வல்லபபந்த் போன்ற பெரும் பொறுப்பில் இருப்போர் இன்னும் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

★

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

தோழி வந்தாள்! பால்பழம் தந்தாள்! 'எனக்கு எதற்கடி இவையெல்லாம்' என்று அவள் மறுத்தது கேட்டு மனம் நொந்தாள்! 'என்ன வந்தது உனக்கு இன்றைக்கு?' என்றாள். 'வரவேண்டியது வரவில்லையே!' என்றாள் தலைவி. என்னடி புதிர்போடுகிறாய்? ஏதேதோ சொல்லி மனம் வாடுகிறாய்? என்ன வரவேண்டும்? இப்பொழுது என்ன வரவில்லை' என்று மீண்டும் கேட்டாள் தோழி.

'என்னத்தை நான் சொல்லி? மாற்றாரை வெல்ல அவர்தம் மார்பிலே புகுந்து கொல்லச், சீற்றம் மிகுந்த சிறப்பான நெடுவேல் ஏந்தியவன் நம் சேரன்! அன்றொரு நாள், ஆய்ந்தெடுத்த மணிகள் அலங்கரிக்கும் அலங்கார நகை அணிந்து ஆட அசையும் அழகான மாலையணிந்து உலா வந்தான் அந்தக் கோதை! அவனைப் பார்த்த நான் நெஞ்சிலே உறுதியில்லாத ஒரு பேதை! நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்! அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு அனைத்தையும் விடுத்தேன்! அவனை மணந்து கொள்ள முடிவெடுத்தேன்! ஆனால் இருக்கவேண்டுமே அவனுக்கு அந்த நினைவு? என் காதல் நிறைவேறக் கூடிய ஒரு தித்திப்புக் கனவு! அதற்கு விழி நெஞ்சைத் தூது அனுப்புவதுதான்! அனுப்பினேன்; அனுப்பி நெடுநேரம் ஆயிற்று. அது வரவில்லை இன்னும்! வரவேண்டிய அது வரவில்லையே! ஏன்? இந்த மாதம் மார்கழி மாதம்! எங்கிலும் இருக்கிறது பனி எப்போதும்! அரண்மனை வாயிலில் அதனைக் காவலர்கள் தடுத்து நிறுத்தியிருப்பார்களோ? கையால் தனைப் போர்த்திக் கொண்டு கதவுக்கு வெளியிலா என் நெஞ்சு நிற்கிறது?' என்றாள் தலைவி. தோழிக்குப் புரிந்தது துயரத்தின் காரணம். இந்த ஏக்கச் சூழ்நிலையை இனிப்புப் பாடலாக்கித் தருகிறது முத்தொள்ளாயிரம். அந்தப்பாடல் இதோ:—

கடும்பனித் திங்கள்தன் கைபோர்வை யாக
நெடுங்கடை நின்றதுகொல் தோழி—
நெடுஞ்சினவேல்
ஆய்மணிப் பைம்பூண் அலங்குதார்க்
கோதையைக்
காணிய சென்ற என் நெஞ்சு.

★

12-6-60 முதல்

தோழர்:

ப. உ. சண்முகம் எம். எல். ஏ.,

அளிக்கும்

"பொன்னித்தீவின் கன்னித்தெய்வம்"

தொடர் கதை இடம்பெறும்.

காஞ்சீபுரம்

5—6—60.

தம்பி !

எனக்கு எதற்குப் பெருஞ் செல்வம்? கட்டிக்கொள்ள நாலு முழ வேட்டியும், போட்டுக்கொள்ள ஒரு துண்டும், படுக்கப் பாயும், பசிக்குக் கொஞ்சம் சோறும் சாறும் இருந்தால் போதும். பணம் ஏன்? பங்களா ஏன்? பட்டாடை ஏன்? பளபளப்பு ஏன்? என்று சான்றோரிடமெல்லாம் கூறிக்கொண்டிருந்தான்—கபடத்தை மறைத்தபடி—ஒரு ஆசாமி.

வேண்டாம்! வேண்டாம்! என்று கூறிக்கொண்டிருந்தபோதே, வேறொருவர், பெரும் பொருளைப் பெற்றாலும் பேறு கிடைக்கப்பெற்று பெரும்புகழும் ஈட்டி வாழ்ந்து வருவது கண்டு, உள்ளூர அழுக்காறு கொண்டு, 'நமக்குக் கிடைத்திடலாகாதா இந்தப் பேறு! கிடைத்தால், சுவைமிக்க வாழ்க்கையன்றோ!' என்று எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றனன்.

செல்வம் பெற்றவர் முன் நின்று பலர் கட்டியங் கூறினர்.

இவர்க்கோ, எட்டி எனக் கசந்தது அவர் பேச்சு.

மாலை மரியாதை, விருந்து வைபவம், அவருக்கு! மனக்குறை, நெஞ்சுத் துடிப்பு, இவருக்கு! எங்கும் வரவேற்பு அவருக்கு! வேண்டா வெறுப்புடன் இவரிடம் உறவாடினர் அவரெலாம்.

இவ்வளவு 'பவிசும்' பெரும் பணம் பெற்றதனால் அல்லவா? என்று எண்ணிய போது, ஏக்கம் துக்கமாகி, துக்கம் கோபமாக மாறிற்று; அழுக்காறு ஆத்திரமாக வடிவெடுத்தது; அண்டிப் பிழைப்போர், அடுத்துக் கெடுப்போர், ஆகாவழி அமைத்தேக அறிந்தோர், எனும் வகையினருடன் கலந்து பேசி, செல்வம் பெற்றவரைச் சாய்த்தொழித்து, அந்த வீழ்ச்சியைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு, பெரு நிதிக்கு உரிமை கொண்டாடிப் பெற்று, 'பெரிய புள்ளி' ஆகிவிட்டார் பெருஞ்செல்வம் பேய்க் குணத்தை, நாய்க்குணத்தையன்றோ ஏற்படுத்தும் என்று பேசித் திரிந்தவர்!

பெருஞ்செல்வம் கிடைத்ததும், மெள்ள மெள்ளப் பேச்சு, போக்கு, நோக்கு, நடை—யாவும் மாறிடலாயின.

ஐயோ பாவம்!—என்று முன்பு கூறி வருந்தினோர், ஐயா! வருகிறார்! என்றும் அடக்க ஒடுக்கமாகப் பேசிடலாயினர்.

பெரிய புள்ளிகள்

அவர் ஒரு அப்பாவி! தனக்கென்று எதையும் விரும்பமாட்டார்!—என்று பரிதாபத்தோடு பேசிவந்தவர்கள், 'அவர் மனது வைத்தால் போதும்! அவர் தயவு கிடைத்தால் போதும்!' என்று நயமாகப் பேசவும், நாடி வரவும், பாதம் தொடவுமாயினர்.

நிலைமை மாறிடவே, நினைப்பு மாறிடலாயிற்று! நிமிர்ந்த நடை, முறுக்குப் பேச்சு, இவை உடன் வந்துவிட்டன.

பெருஞ்செல்வம் சேரா முன்பு, 'ஒரு இழவும் பேச வராது' என்று கேலியாகக் கூறினவர்களே, "அந்தஸ்த்துக்கு ஏற்ற சுபாவம், அவருக்கு. மற்றவர் போல் வாயாடிக்கொண்டிருக்கமாட்டார்! சுருக்கமாக, இரண்டொரு வார்த்தைதான் பேசுவார் — ஆனால் அவ்வளவும், அர்த்தம் உள்ள பேச்சு!'' என்று பாராட்டலாயினர்.

'செச்சே! ஏன் இந்த ஆசாமி, இப்படி, திருதிருவென்று விழிக்கவேண்டும்' என்று ஏளனம் செய்தவர்கள், அதே பார்வையை, 'கெம்பீரம்' என்று சுட்டிக்காட்டினர்.

பரிதாபம் காட்டியவர்கள், பக்க நின்று பணிவிடை செய்யலாயினர்! குறும்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள், குற்றேவல் புரியலாயினர்! ஆசாமிக்கு, தாங்கமுடியவில்லை! "ஓஹோ ஹோ! நாம் பெரிய புள்ளிதான்—இதுவரை அதை நாம் தெரிந்துகொள்ளாமலே இருந்துவிட்டோம்'' என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டு, அதட்டிக் கேட்க, பதட்டம் பேச, ஆணை பிறப்பிக்க, ஆரம்பித்துவிட்டார்.

எனக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் தெரியும் என்று பேசத் தொடங்கி, படிப்படியாகக்கூட அல்ல, தாவிடலானார் மேலே, மேலே; எனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று பேசிடலானார்; எனக்குத் தெரியும் எல்லாம்! என்று கூறினார், எனக்குத்தான் தெரியும் என்றார்; கடைசியில், உனக்கு என்ன தெரியும்; பேசாமலிரு; எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்!! என்று, உருட்டி மிரட்டும் குரலில் பேசிவரலானார்.

அவருக்கு புதிய 'அறிவு' கிடைத்துவிட்டது என்பதனால் அல்ல; புதிய அந்தஸ்து, பணபலத்தால் கிடைத்துவிட்டதே, என்பதால், மற்றவர்கள், அந்த ஆணவத்தைச் சகித்துக்கொள்ள வேண்டியதாகிவிட்டது.

ஆணவத்தைப் பலரும் சகித்துக்கொண்டதால், நாமே உலகிலே தலைசிறந்த அறிவாளி! நமது விரதீரத்துக்கு ஈடு எங்கும் இல்லை! எனவேதான் இத்தனைபேர், நம்மிடம் அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடக்கிறார்கள் என்று அந்த ஆசாமி எண்ணிக்கொண்டு மனம் போன போக்கிலே நடந்திடலானார்.

ஓவியத் திறனுடையார் அவரைக் கண்டு தம் கைத்திறனைக் காட்டுவர், பாராட்டுவார், பரிசளிப்பார் என்ற எண்ணத்தில்; இவரோ, அலட்சியமாகப் பார்த்துவிட்டு, ஓவியக்கலை என்பதே, காலத்தை வீணாக்கும் காரியம்! என்று கூறி இகழுவார்.

களத்திலே, இவர் வீரர் என்று ஒருவரை அறிமுகப்படுத்துவார்கள்; "புலி இவரைவிட அதிக ஆட்களைச் சாகடித்திருக்குமே!'' என்று கேலி பேசுவார்.

"இவர் புலவர்!'' என்பார்கள்; "ஐயோ, பாவம்!'' என்று ஏளனம் செய்வார்.

❋

பெருநிதியும் குறைமதியும் கொண்ட அந்தச் சீமானைக் காணச் சென்றான், அறிவுச் செல்வம் நிரம்பப் பெற்றிருந்த வறுமை நிலையினன், செருக்கு மிக்கவனாகத் தன் நண்பன் இருப்பதைக் கண்டான். எனினும், தன்னிடம் மட்டும் ஓரளவு 'மதிப்பு' காட்டுவதறிந்தான்; ஆயின் இதுபோதும் என்றெண்ணி இருந்துவிடவில்லை. நண்பனுக்கு அறிவூட்ட விரும்பினான். கண்ணாடி பொருத்தப்பட்ட பலகணி அருகே நண்பனை அழைத்துச் சென்று, "என்ன தெரிகிறது?'', என்று கேட்டான். "ஏன்! எல்லாம்தான்! வெளியே உள்ள தோட்டம், மலர்கள்; வீடுகள்; வண்டி வாகனங்கள்; நடமாடுவோர்; எல்லாம் தெரிகிறது. கண்ணாடி ஜன்னல்தானே தெரிவதற்கு என்ன?'' என்றான் செல்வவான். புன்னகை புரிந்தான் அறிவாளன். வேறோர் புறமிருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியைக் காட்டி, "அதைப்பார்! என்ன தெரிகிறது அதிலே?'' என்று கேட்டான். "பொல்லாத கேள்வி கேட்டுவிட்டாய், போ! அதில், நான் தெரிகிறேன்!'' என்றான், சீமான்! "நண்பா! இரண்டும், கண்ணாடிகள்! வெளியே உள்ளது எல்லாம் காணமுடிகிறது, ஒன்றின் மூலம்! மற்றொன்றிலோ, உன்னைத் தவிர வேறொன்றும் தெரிவதில்லை. ஏன்? இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஒன்றிலே 'ரசம்' பூசப்பட்டிருக்கிறது! 'ரசம்' வெள்ளியிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது! பார்த்தாயா, ஒரு கண்ணாடியில் சிறிது வெள்ளி தடவியதும், வேறெதுவும் தெரியவில்லை, உன்னைத் தவிர! அதுபோலத்தான், உன்னிடம் பணம் குவிந்துவிட்டதால், உன்னைத் தவிர, வேறு எதுவும், உனக்குத் தெரியாது போய்விடுகிறது; பணம், கண்களை மறைத்துவிடுகிறது'' என்றான். வெட்கம், சீமானை, வேலாகக் குத்திற்று.

❋

'ரசம்' பூசப்பட்ட கண்ணாடி, போலாகிவிடுகிறார்கள், பணம் பெற்று, பண்பு கெட்டுவிட்ட நிலை அடைந்தோர். பணம், மட்டுமல்ல; புகழ், பட்டம், பதவி, எதுவும்தான்! பழைமையை மறந்துவிடச் செய்கிறது, புதிய நினைப்பு, முறுக்கு, ஏற்பட்டுவிடுகிறது! இயல்பே, மாறிவிடுகிறது.

❋

பணம் மட்டும் குவிந்திருக்கும்போது, செருக்கு, பிறரைத் துச்சமாக எண்ணும் துடுக்கு, ஏற்பட்டுவிடும், எனினும், இருப்பது போய்விட்டால், என்னாகும், என்ற பயம் கூடவே பிறக்கும். எவன், கொள்ளையடித்துச் சென்றுவிடுவானோ, எவன் கொன்றுபோட்டுவிட்டுச் சொத்துக்களைப் பறித்துக்கொள்வானோ, என்ற பயம் பீடிக்கும். ஆணவம் ஒரு புறம், அச்சம் மற்றோர் புறம் இரண்டுக்கும் இடையே சிக்கித் தவியாய்த் தவிப்பான். ஆனால் பதவி கிடைத்துவிட்டாலோ, எவரையும் எதுவும் செய்துவிட முடியும் என்ற இறுமாப்பு, எவன் என்ன செய்துவிட முடியும் என்ற மண்டைக் கனம், எவனால் என்ன? என்ற போக்கு, எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற பேச்சு, யாருக்கு நான் அஞ்சவேண்டும்! என்ற நோக்குடன் நடவடிக்கைகள், இப்படிப் பலப் பல 'நோய்கள்' ஒரு சேரக்கூடி ஏறிவிடும். பதவியும் அதனால் கிடைத்திடும் அதிகாரமும் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்ற நினைப்பு தடித்துவிடும்; பிறகு நெரித்த புருவம், கனல் உமிழும் பார்வை, கடும் சொற்கள்!!

❋

பொதுத் தேர்தலில், நானூறுக்கு மேற்பட்ட இடங்களைப் பிடித்த, மண்டாரிஸ் பதவி பெற்றதும்,

இனி எதுவும் செய்யலாம், எவரும் பணிவர், என் றெண்ணிச் செயல்படத் தொடங்கியது, இந்த 'வகை'யைச் சார்ந்ததே.

எதிர்க்கட்சிகள், இனத்தும் களைத்தும், காணப் பட்டன. நினைத்ததைச் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது மெண்டாரிசுக்கு! ஆனால், செய்தது என்ன? எந்த மக்கள், பேராதரவு தந்து, பெரியதோர் வெற்றி கிட்டச் செய்தனரோ, அவர்களின் நல்லெண்ணத்தை, நேசத்தை மேலும் மேலும் பெறுகிறவகையான காரியமா? அல்ல! அல்ல! கிடைத்த பதவி, என்றென்றும் தன் காலடி கிடந்திடவேண்டும்! கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்கவேண்டும், எதிர்க்கட்சிகள்! எவரும், தன்னை நத்திப் பிழைக்கவேண்டும்! என்றென்றும், எதிர்க்கட்சிகள் தலைதூக்கமுடியாதபடி, தாக்கித் தகர்த்திடவேண்டும்! — என்ற இவ்விதமான நோக்குடன் காரியங்களைத் துணிந்து செய்துவந்தார். தம்பி! அவர் இப்போது ஒரு கைதி! நான் இதை எழுதும்போது, அவர், பட்டம் இழந்து பதவி இழந்து, மாளிகை வாசம் இழந்து மாநிதியில் புரளும் நிலை இழந்து; என்ன வழக்குத் தொடரப்படுமோ, தண்டனை எதுவாக இருக்குமோ — சுட்டுத்தள்ளுவார்களோ, சிறையில்போட்டு அடைப்பார்களோ, என்ன நேரிடுமோ? என்ற எண்ணம் குடையும் மனதினராகி, மருண்டுகிடக்கிறார், சுருண்டுகிடக்கிறார்! துருக்கியின் துரைத்தனத் தலைவர் என்ற முறையில், ஈடற்ற செல்வாக்குடன் இருந்துவந்தார். இன்று, "ஏன்!" என்ற அதட்டும் குரலில், பட்டாளத்துக்காரன் கேட்டால், "ஒன்றுமில்லை! மணி என்ன?" என்று பணிவுடன் பேசிடும் நிலைமை!!

ஆற்றலற்றவரோ, எனின், அல்ல! மக்களின் பேராதரவைத் தேர்தலின்போது தன் பக்கம் திரட்டிடத்தக்க ஆற்றல் இருந்தது; அது மட்டுமல்ல குவலயம் புகழப் பணியாற்றிய முஸ்தபா கமால் சமைத்தளித்த புதிய துருக்கியில் எழுச்சி, மறுமலர்ச்சி, விடுதலை உணர்ச்சி பூத்திடச் செய்திடும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தவர்தான், மெண்டாரிஸ்.

*

இரு கிழமைகளுக்கு முன்பு, பாரதப் பிரதமர் நேரு பண்டிதர், அங்காரா சென்றார்; அவரை வரவேற்று விழா நடாத்தியவர், மெண்டாரிஸ்! பவனி நடந்தது, விருந்து உண்டு! கூட்டறிக்கை, வழக்கப்படி!! மெண்டாரிஸ், துருக்கியின் முதல்வர்; நேரு, பாரதப் பிரதமர்! இருவரும், கூடி, உலகிலே சமாதானம் நிலவ, என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்று கூடிக் கலந்துரையாடினர்! அந்த மெண்டாரிஸ், இன்று படையினர் நடத்திய புரட்சியின் காரணமாக, பிடிபட்டு, சிறைப்பட்டு இருக்கிறார்.

*

நேரு—மெண்டாரிஸ், உரையாடிடக் கூடினரே, அப்போதே, துருக்கியில், குமுறல், பலமாக!! மெண்டாரிஸ் ஆட்சிக்கு எதிராக, இளைஞர்கள் குறிப்பாக, மாணவர்கள், பெரியதோர் ஆர்ப்பாட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். நேருவை வரவேற்க மரியாதைக் குண்டுகள், வெடித்திடவில்லை, துரத்தித் துரத்தித் தொல்லை தந்த மாணவர்களைச் சுட்டுத்தள்ள, மெண்டாரிஸ் ஏவிய போலீஸ், நடத்திய தாக்குதலால், வேட்டுச் சத்தம் கேட்டவண்ணமிருந்தது. நேரு—மெண்டாரிஸ் சந்திப்பு, இந்தச் 'சுவையான' சூழ்நிலையில்தான், நடைபெற்றிருக்கிறது. பஞ்சசீலம் பற்றிய பேச்சும், பாரிலே போர் இலாது ஒழிய வழி யாது என்பதுபற்றிய உரையாடலும், அதே நேரத்தில்தான் நடைபெற்றிருக்கிறது.

*

"என்ன கிளர்ச்சி? எதிர்ப்பாளர் யார்?"

"விவரம் தெரியாத பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள்! செல்வாக்கிழந்த, எதிர்க்கட்சிகள் தூண்டிவிட்டபடி, ஆடிடும் சிறுவர்கள்."

"என்ன வேண்டுமாம், அவர்களுக்கு?"

"நான், பதவியை விட்டுவிட வேண்டுமாம்!"

"பார்லிமெண்டில், நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம், நிறைவேற்றிவிடுவதுதானே. அதுதானே முறை!"

"ஆமாம்! ஆனால் அங்கே வாலாட்ட முடியாதே! என் கட்சிக்கல்லவா, மிகப்பெரிய பலம் — உங்கள் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு இருப்பதுபோல!"

"எதிர்க்கட்சிகள், தேர்தலில் போட்டியிடவில்லையோ?"

"காங்கிரசை எதிர்க்கவில்லையா பல கட்சிகள்! அதுபோலத்தான் இங்கும்! மக்கள் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை, எதிர்க்கட்சிகளுக்கு."

"அப்படி இருந்தும்...?"

"இப்போது தேர்தல் நடத்தவேண்டுமாம்..."

"நடத்தினால்...?"

"என் அரசு கவிழ்ந்து விடுமாம்! மக்கள், ஆதரிக்க மாட்டார்களாம்!!"

*

தம்பி! நேரு—மெண்டாரிஸ் பேச்சு, இதுபோலத்தானே இருந்திருக்கும். தேர்தலில், ஒருமுறை மக்களின் 'வாக்குகளை'த் திரட்டிக் குவித்துக்கொள்ள முடிந்ததால், அந்த மக்கள் ஆதரவு, தன் பக்கம் நிலைத்துநிற்கும், என்றுதான், மெண்டாரிஸ், கருதினார். ஆனால் "ஆட்சி கவிழ்ந்தது! மெண்டாரிஸ் 'கைதி' ஆனார்! இராணுவம், ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது! என்று அங்காரா வானொலி அறிவித்ததும், மக்கள் திரள்திரளாகக்கூடி, தெரு வெல்லாம், களிநடமாடினராம், வீழ்ந்தது சர்வாதிகாரம்! வென்றது ஜனநாயகம்! என்று முழக்கமிட்டபடி, மக்கள், மெண்டாரிசைத் தேர்தலிலே ஆதரித்தனர்; உண்மை; ஆனால் எதற்கு? உரிமைகளைப் பாதுகாத்து, வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்தி, நல்லாட்சி நடத்துவார் என்பதற்காக. 'ஓட்டு' போட்டாகிவிட்டது, இனி 'இதுகளை' அடுத்தமுறை அழைத்து ஓட்டு கேட்கிறவரையில், நாம் வைத்ததுதான் சட்டம்! —என்ற போக்கிலே, நடந்துகொண்டார், மெண்டாரிஸ்.

*

மக்களாட்சி முறையிலே, மறைந்திருந்து கேடு விளைவிக்கும் மனப்போக்கு இது. ஒருமுறை 'ஓட்' அளித்துவிட்டால், அந்த மக்கள், மறுதேர்தல் வருகிறவரையில், ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றோர், எது செய்திடினும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எதிர்த்திடலாகாது; ஏமாற்றம் ஏற்பட்டாலோ, எரிச்சல் மூட்டப்பட்டாலோ, அடுத்த தேர்தலின்போதுதான், தமது எண்ணத்தை மக்கள் காட்டலாமேயொழிய, இடையில், ஏன்? என்று கேட்பதும், எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி நடத்துவதும், ஜனநாயகப் பண்பு ஆகாது—என்ற கருத்தை, தத்துவமாக்கி, அதைக்கொண்டே மக்

சுதந்திரத்தை அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உலை வைக்க, ஆட்சியாளர் முனைகின்றனர். மெண்டாரிஸ் அம்முறைதான் கைக்கொண்டார்; இன்று கைதியாகிக் கிடக்கிறார். வேறுபல இடங்களிலே, அதே, முறையை 'ஜனநாயகவாதிகள்' கையாண்டு வருகிறார்கள்: உணர்ச்சியற்று, அச்சம் மேலிட்டு, மக்கள், அந்தக் கொடுமையைத் தாங்கிக்கொள்கின்றனர் தம்பி! மெண்டாரிஸ் பாலங்கள் கட்டாதிருந்திருப்பாரா, பள்ளிகள் திறந்திடாதிருந்திருப்பாரா, தொழிற்சாலைகள், பாதைகள், விஞ்ஞானக்கூடங்கள், விளையாட்டிடங்கள், எல்லாம்தான் அமைத்திருந்திருப்பார்! எனினும், உரிமையை அழிக்கிறார், அடக்குமுறையை ஏவுகிறார்; 'ஒரேகட்சி ஆட்சிக்கு' வழிகோலுகிறார் என்று தெரிந்ததும், மக்கள் சீறி எழுந்தனர்; சரிந்தது மெண்டாரிஸின் ஆட்சி! உரிமை உணர்ச்சி அந்த வகையில் அங்கு கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. இங்கு? பதவி பிடித்தால்தானே, பிழைப்பு!! துணிந்து உத்தரவிடுகிறது, துரைத்தனம்! பணிந்து 'பாஷ்யம்' கூறுகிறார்கள், இங்குள்ள மந்திரிகள்! பரிவுடன் ஆதரிக்கின்றனர், ஏடுகள்! பல்லிளித்தபடி, படித்தால் என்ன? என்று கேட்கின்றனர், பாராக்குக் கூறுவோர். பார்த்தாயா, தம்பி! துருக்கியை!! 'கற்கோட்டை' என்றனர், மெண்டாரிசின் கட்சி ஆட்சியை—கலகலத்துப்போய் விட்டது—ஆறுமணிநேரம் நடைபெற்ற இராணுவப் புரட்சியால். எதிர்க்கட்சிகளை ஒழித்திட, போலீசை ஏவினர் மெண்டாரிஸ்; இராணுவம், தன் பலத்தை ஏவி மெண்டாரிசை வீழ்த்திவிட்டது. இராணுவம் என்றால், வேற்று நாட்டானுடன் போரிட்டு மடிய, ஊட்டி வளர்க்கப்படும் பலிக்கிடாக்கள் உள்ள கொட்டடி என்ற நிலைமாறி, அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினோர், அக்ரமமாக நடக்க ஆரம்பித்தால், மக்களை மதியாது மனம்போன போக்கில் நடவடிக்கைகளை வகுத்துக்கொண்டால், ஜனநாயக முறைக்கு அடிப்படையாக உள்ள 'எதிர்க்கட்சி'யை, அழித்தொழிக்க அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினால், குறுக்கிட, தடுத்திட, களைந்திட முன்வந்து, நாட்டைக் குழப்பக்காடு ஆகிவிடாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்புள்ளோர் விரும்பிய பாசறை என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

*

நினைத்தபடி 'சட்டம்' செய்திடும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தார், மெண்டாரிஸ், மிகப்பெரும்பான்மையினராக அவருடைய கட்சி, பார்லிமெண்டிலே இருந்ததால்! இங்கு நாம், காணுகிறோமல்லவா, 'மெஜாரடி' கட்சி நடந்து கொள்ளும் போக்கினை. மக்களாட்சியிலே, எதைக் காட்டியோ, நீட்டியோ, கூறியோ, 'ஓட்டுகளை'க் குவித்துக்கொண்டு, ஆளவந்தார், ஆகிவிட்டால், அடே அப்பா! அவர்களுக்குத்தான், எத்துணை ஆணவம் பிடித்துக்கொள்கிறது.

அகில உலகத்து அறிவும், திரட்டி உருட்டித் தங்களிடம் தரப்பட்டிருப்பது போலல்லவா, ஆளவந்தார்கள் மட்டுமல்ல. அவர்கள் எலும்புத் துண்டுகளுக்காக, நாக்கைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சில்லறைத் தேவதைகள் கூடப் பேசுகின்றனர். மற்றவர்களுக்கும், பொறுப்பு உண்டு, புத்தி உண்டு; கடமை உண்டு. என்று எண்ணுகிறார்கள். **நாங்கள் 150! நீங்கள் 15!! போதாதா விளக்கம்! இதைக்காட்டிலும் வேறுஎன்ன காரணம் நாங்கள் கூறவேண்டும், எங்கள் போக்குக்கு என்றல்லவா பேசுகிறார்கள்.**

அவைக்குதவாத பேச்செல்லாம், கற்றறிவாளர் முன் பேசத் துணிகிறார்கள்; கை ஒலியும எதிர்பார்க்கின்றனர்.

முரண்பாடாகப் பேசுகிறார்கள், சுட்டிக் காட்டினால், அதட்டி உட்கார வைக்கின்றனர்.

ஊழல் நிரம்பிக் கிடக்கிறதே, ஆட்சியில் என்று, வருத்தம் தோய்ந்த குரலிற் கூறிடும் போதும், 'முட்டாள்களுக்கு அப்படித்தான் தோன்றும்'—என்று பேசுகிறார்கள்.

எங்கிருந்து பிறக்கிறது, ஆணவம்? எண்ணிக்கை பலம்!! அசைக்க முடியாது; சட்டசபையில் நாம்தான் 'மெஜாரிட்டி'—என்ற செருக்கு, தம்பி! துருக்கியில் நிலைத்ததா, அந்தச் செருக்கு! துக்கம் துளைத்திடும் நிலையில், துரைத்தனம் இழந்து, மெண்டாரிஸ் கிடக்கிறார்; இதுமட்டும்தானா! இன்னும் ஏதேனும், காத்திருக்கிறதா, என்ற அச்சம் இப்போது அவருக்கு!! துருக்கியில் மக்களின் உரிமையை அழித்திடக் கிளம்பும் சக்தி எதுவாக இருப்பினும், அதனைச்சாய்த்திடத்தக்க, ஆற்றல் எழுந்தது: வென்றது! இங்கு? இப்படித்தான் செய்வோம்! தடுத்திட, யார்? மக்கள் எங்களிடமல்லவா, ஓட்டு கொடுத்து ஆளச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்! தெரியாதா? கூறட்டுமா! **நாங்கள் 150! நீங்கள் 15!!**—என்றல்லவா பேசுகிறார்கள். 150 என்ற எண்ணிக்கை அல்லவா, காமராஜரை, பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவிலும், வழக்கறிஞர்கள் சங்கக் கூட்டத்திலும், பேச வைக்கிறது!! எங்கும் பேசலாம்! எதையும் பேசலாம்! எப்படியும பேசலாம்!!—என்பது, எவ்விதம் கிடைத்தது? **150! வேறென்ன!!**

இதைவிட, மிக அதிகமான அளவிலேதான், மெண்டாரிஸ் கட்சிக்கு, எண்ணிக்கை பலம் ஆயினும, என்ன நடந்தது? எந்த நேரத்திலும், மக்களின் உரிமைக்கு மேலான சக்தி வேறில்லை என்பது நிலைநாட்டப்பட்டுவிட்டது!!

*

"துருக்கியில் விடுதலைப்போர் மூண்டகாலை, நானாற்றிய வீரத் தொண்டுகளை உலகு அறியுமே' மக்கள் அறியமாட்டார்களா!! கமால் காட்டிய வழியில் துருக்கியை அழைத்துச் செல்லும் ஆற்றல் கொண்டவனன்றோ, நான்! என்னை, எந்த எதிர்க்கட்சி தூண்டிவிட்டாலும், எதிர்க்கத் துணிவார்களா! எதிர்ப்பு முளைத்தாலும், முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்திடத் தெரியாதா! சட்டத்தை நிலைநாட்ட, பலாத்காரத்தை ஒடுக்க, பயங்கர இயக்கத்தை அழிக்கத்தானே போலீஸ் இருக்கிறது. அந்தப் போலீஸ், என் சுட்டுவிரல் காட்டும் வழி நடக்க இருக்கும்போது, கூச்சல்கள், குழப்பங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், எத்தனை நாளைக்கு நடக்கும்? வாய்வலிக்கு மட்டும் கத்துவார்கள்! கால்கடுக்கு மட்டும் சுற்றுவார்கள்! உதை கிடைக்குமட்டும் உலாவுவார்கள்! — என்றெல்லாமல்லவா, மெண்டாரிஸ் எண்ணி இறுமாந்து கிடந்திருப்பார்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதும், அடக்கம் அழிந்துபட்டு விடுகிறது, தம்மைப்பற்றிய நினைப்பு தலைக்கேறிவிடும் போக்கினருக்கு!

காரணம் கேட்டால், கோபம் கொப்பளிக்கிறது; வாதாடினால் கண்கள் சிவந்துவிடுகின்றன.

உரிமை முழக்கத்தை, காட்டுக்கூச்சல் என்றும், கிளர்ச்சியைக் குழப்பமென்றும், வீரர்களைக் காலிகளென்றும் அறிவாலயப் பயிற்சி பெற்றோரைச் சிறு பிள்ளைகள் என்றும், கூறத்தோன்றுகிறது.

சிறுபிள்ளைத்தனம் — காட்டுமிராண்டித்தனம் — அறிவற்றதனம் — என்று, நேரு பண்டிதர், என்னென்ன அர்ச்சனை நடத்தினார், உரிமையை அழிக்கலாமா, என்று தமிழர் தலைவர் கேட்டபோது!! மெண்டாரிஸ் அதுபோல, என்னென்ன பேசியிருப்பார்; இழிமொழிகளை வீசியிருப்பார்! கைமேல் பலன் கிடைத்துவிட்டது, மெண்டாரிசுக்கு — கைதியாகிக் கிடக்கிறார்.

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு வரை, அவரைப் பார்த்தால் வணக்கம் கூறி, நின்றவர்கள்தான், இராணுவத்தார்! மரியாதை அணிவகுப்புகளைக் கண்டு, பெருமிதமடைந்தவர்தான், மெண்டாரிஸ். இந்த 'யோகம்' என்றென்றும் இருக்கும் என்று எண்ணினார், ஏமாந்தார்!!

•

தம்பி! இந்த மெண்டாரிசைவிட, வீரதீரமிக்கவர், வெஞ்சமர் நடத்தி வெற்றிபல கண்டவர், தென் கொரிய நாட்டுத் தலைவர், சிங்மன் ரீ! ஹவாய் தீவு சென்று, அடைக்கலம் தேடுகிறார் இன்று!! ஜப்பானை எதிர்ப்பேன்! சோவியத்தை ஒழிப்பேன்! என்று அவர் பேசிய வீரப்பேச்சு கொஞ்சமல்ல. தென் கொரியா மீது, யார் கைவைத்தாலும் ஒழித்துக்கட்டிவிடுவேன் என்று உருட்டி மிரட்டிப் பேசிவந்தார், இந்த முதியவர்; வயது 90க்குக் கிட்ட.

தென் கொரியா, மட்டுமல்ல, உலகெங்கும், சிங்மன் ரீயின் ஆற்றலை, அஞ்சா நெஞ்சினைப் பாராட்டினர்.

எத்தனை ஆபத்துகளை எதிர்த்து நிற்கிறார்! கஷ்டங்கள் அடுக்கடுக்காக வருகின்றன, கலங்கவில்லை! எங்கும் எதிரிகள் சூழ்ந்துகொண்டபோதிலும் புறமுதுகு காட்டாது போரிடுகிறார். தள்ளாத வயது, எனினும், களம் அமைக்கிறார், படை கூட்டுகிறார், பாசறை ஏற்படுத்துகிறார், இரத்த வெள்ளத்தில் நீந்துகிறார், இவரன்றோ வீரர்!—என்று வியந்து கூறினர். இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, ரீ சொல்வதுதான் சட்டம்—தென் கொரியாவில். நாட்டு மக்கள் அத்தனைபேரும் ரீ தான், கண்கண்ட கடவுள், மானத்தைக்காத்த மாவீரன் என்று புகழ்பாடினர். கட்டிளங்காளைகள் ரீயைச் சுற்றி நின்று, கட்டளைக்குக் காத்துக் கிடந்தனர். அமெரிக்கரோவர் 'என் அருமருந்தன்ன நண்பர்' என்று பாராட்டினர், ரீயை! கேட்ட பணத்தைத் தட்டாமல் தயங்காமல் கொட்டிக் கொடுத்தார்! இடிபாடுகள் நிரம்பிய இடத்தை எழிலிடம் ஆக்குவேன்! பயந்துகிடந்த மக்களை நிமிர்ந்து நடந்திடச் செய்வேன்! என்று சூளுரைத்துப் பணியாற்றினார்; தென் கொரிய ஆட்சியை எதிர்ப்பின்றி நடத்தி வந்தார். அவர்தான், தம்பி! ஊரறியாமல், ஓடினார், புகலிடம் தேடி!! சிக்கிக்கொண்டால், சித்திரவதை செய்துவிடுவார்கள் என்ற கிலி! பிடிபட்டால், பிய்த்தெடுத்து விடுவார்கள் என்ற பீதி! கோபம் காட்டுத் தீ கோலத்தில், தென் கொரிய நாட்டில்! இதிலே வீழ்ந்தால், கருகிப்போய்விடவேண்டும் என்ற கிலி! துணைவியை அழைத்துக்கொண்டு, ஹவாய் தீவு சென்றிருக்கிறார். அதற்குள், படாத பாடுபட்டுவிட்டார்; பணிந்துகிடந்தோர் பதைத்து எழுந்தால் என்ன நேரிடும் என்பதைப் பார்த்துவிட்டார்!

மக்கள் கடலென ஒலி கிளப்பி, 'அவரை வாழ்த்திய காலம் உண்டு! இப்போது? பிடித்திழுத்து வாருங்கள் அந்தப் பேயனை'—என்று கூவுகிறார்கள்! அந்தத் தேசியத் தலைவரோடு, களம் சென்று நிற்பது பெரும்பேறு என்று பேசினர், முன்பு; இப்போது அந்தக் கொலைகாரன் எங்கே! கொள்ளையடித்தோன் எங்கே! கொடியோன் எங்கே' என்று தேடுகின்றனர்; ஓடோடிச் சென்று பதுங்குகிறார், ரீ.

அன்பால் அபிஷேகித்தோம், அக்ரமக்காரன் என்பதை அறியாமல்! பக்கநின்று பணிவிடைசெய்து வந்தோம், படுகொலைகளைக் கூசாது நடத்திய கொடியோன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல்! நாட்டை மீட்டவன் என்று பாராட்டினோம், நாசகாலனை!! — என்றெல்லாம் இன்று மக்கள் ஆத்திரத்துடன் குரலெழுப்புகின்றனர்; குலைநடுக்கம் கண்டுவிட்டது, சிங்மன் ரீக்கு; குண்டுக்குப் பயந்துகொண்டு ஓடியேவிட்டான்.

சிங்மன் ரீகூட மக்களிடம், மலைக்கத்தக்க அளவு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தலைவன்தான்! மழைகாலத்துக் காளான் அல்ல! இரத்தத் தடாகத்திலே பூத்ததோர் புரட்சி மலர் என்ற புகழுரையைப் பெற்றவன்.

தேர்தலில் சிங்மன் ரீயின் கட்சிக்குத்தான், மிகப் பெரிய வெற்றி! மற்ற கட்சிகளில் பலர், மண் கவ்வினர்!! ஆட்சிமன்றத்திலே, ரீ கட்சிதான் மிகப் பெரிய எண்ணிக்கை பலத்துடன். அந்த எண்ணிக்கை பலத்தைக் காட்டி, சிங்மன் ரீ, காட்டாட்சி நடாத்திடலானான். என்றென்றும் அதிகாரம் தன்னிடம் இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கம்கொண்டு மாற்றுக் கட்சியினரை, அழித்திடலானான். மக்கள் நீண்ட நாட்கள், ரீயின் போக்குக்கு, இடமளித்து வந்தனர்.

கோபவெறி பிடித்து அவன் அலைந்தபோதும், 'என்னமோ சுபாவம் இப்படிக் கெட்டுவிட்டது; என்றாலும், தென்கொரிய நாட்டுக்காக, ரீ ஆற்றிய மகத்தான பணியினை மறந்திடலாமா!—என்று பேசினர்—பணிவுடன் நடந்துகொண்டனர்.

ஆணவச் செயல்களை துவக்கத்திலே, எதிர்த்திடவில்லை; சிங்மன் ரீ தானாகத் திருந்திவிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தனர்.

சிங்மன் ரீயோ, தென்கொரிய நாடு இன்றுள்ள நிலையில், நாம்தான் 'இரட்சகன்' ஆகவேண்டும், என்று எண்ணினான்.

தேர்தல் வரட்டும், நமது தீர்ப்பைத் தருவோம் என்று மக்கள் துடித்துக் கிடந்தனர். "தேர்தல் தானே! அதை எப்படி நடத்துவது என்பதுதானே, எனக்குத் தெரியாது! தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுக் காட்டவேண்டும்; அவ்வளவு தானே! இதோ, காட்டுகிறேன் வெற்றி!! என்றான், தில்லுமல்லுகள் பலசெய்து. தேர்தலில் மீண்டும் தன் கட்சிக்கே, மிகப்பெரிய அளவில் வெற்றி என்று அறிவித்தான். மக்கள் திகைத்தனர்!

ஊரெல்லாம் எதிர்த்தது, உணர்ச்சி உள்ளோரெல்லாம், ரீ ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பு காட்டினர்! எனினும் ரீ கட்சி அல்லவா, மீண்டும் வெற்றி பெற்றிருப்பதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். எப்படிக் கிடைத்தது இந்த வெற்றி? எவரைக் கண்டபோதும், உழவராயினும்,

தொழிலாளராயினும், பாமரராயினும் படித்தோராயினும், இம்முறை எமது ஆதரவு ரீ கட்சிக்கு இல்லை என்றல்லவோ கூறி வந்தனர். எனினும் வெற்றிப் பட்டியலைக் காட்டுகிறாரே, சிங்மன் ரீ. எப்படி முடிகிறது, வெற்றிபெற!!—என்று திகைத்த மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் கேட்டுக்கொண்டனர்.

வெற்றி காட்டுகிறார்! பெறவில்லை!!—என்பது விளங்கிற்று; வெகுண்டெழுந்தனர் அந்தச் சூது அம்பலமானதும்.

ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்திருந்ததால், அதிகாரிகளை ஏவி மக்களை மயக்கவும் மிரட்டவும் முடிந்தது. பணப்பெட்டிகளைப்பெற்றிருந்ததால், 'ஓட்டுகளை' 'விலை' கொடுத்து வாங்கிட முடிந்தது மக்கள் மனமுவந்து தராவிட்டாலும், 'ஓட்டுகளை'த் தம் பெட்டியில் போட்டுக்கொள்ளும் வழி, ஆட்சிப் பீடத்தில் இருந்ததால் கிடைத்தது. பெட்டிகளையேகூடக், குறைக்க, மறைக்க, உடைக்க, முடிந்தது! எல்லாவிதமான சூது சூழ்ச்சிகளையும் செய்து தேர்தல் வெற்றியைத் தயாரித்துக்கொள்ள முடிந்தது. அந்த வெற்றிப் பட்டியலை நீட்டி, மூணுமுணுத்துக் கிடந்தோரே! இப்போது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? எதிர்த்துப் பேசினோரே! மக்கள் எவர் பக்கம் என்பதை எடுத்துக் காட்டிவிட்டதே தேர்தல் வெற்றி. இனி என்ன இருக்கிறது பேச?—என்று சிங்மன் ரீ கட்சியினர் கொக்கரித்தனர்.

ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோம்! சூது நடந்துவிட்டது! வெற்றி வெற்றி என்று வெறிக் கூச்சலிடுகிறார்கள்—பெற்றது வெற்றி அல்ல, வெறும் புரட்டு! வன்கணாளரை வீழ்த்தி வாகை சூடிடலாம் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தோம், எப்படியோ வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டோம்!—என்று மக்கள் கொதித்தெழுந்து கூறினர். காட்டினேன், வெற்றி போதாதா? என்று பேசிச் சிரித்தான், சிங்மன் ரீ!

கழகம் வளருகிறது வளருகிறது என்று பேசுகிறார்களே, கூட்டம் கூடுகிறது கூடுகிறது என்று கூறுகிறார்களே, ஓட்டெல்லாம் எமக்கன்றோ கிடைக்கிறது, பார்க்கிறீர்களல்லவா, என்று, இங்கு பேசவில்லையா காமராஜர்! பண பலம், பத்திரிகை பலம், அதிகாரம் தரும் பல்வேறுவிதமான வாய்ப்புகள் இவை யாவும் சேர்ந்து, தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுத் தருகிறது; இதை மக்கள் ஆதரவு என்றல்லவா, கூறுகிறார் காமராஜர்! அவருக்குக் கிடைத்திருப்பதை விட, மிக அதிகமான வாய்ப்புகள் வசதிகள், ரீக்கு! எனவே எல்லா வகையான புரட்டுகளையும் செய்து, பெட்டிகளை நிரப்பிக்கொள்ள முடிந்தது. புரட்டு வென்றது, புரட்சி அழிந்தது என்று எண்ணினார், ரீ; ஆனால் புரட்சி அழிந்துபடவில்லை, புது வேகம் பெற்றது. சிங்மன் ரீ ஆட்சியிலே நடக்கும் அக்ரமங்களிலே, அநீதிகளிலே, ஒன்று இந்த தேர்தல் வெற்றி!—என்று மக்கள், பேசலாயினர். தோற்றதால் குளறித் திரிகிறார்கள் என்றனர், ரீயினர். பெற்றது வெற்றி அல்ல, என்பதை உலகறியச் செய்வோம் என்று ஆர்த்தெழுந்தனர் மக்கள்—மாணவர் முன்னணி நின்றனர்—ரீ, போலீசை ஏவினார்—மக்கள் தாக்கப்பட்டனர்—சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். உடனிருந்தோர் பிணமானது கண்டதும், மற்றையோரின் குருதி கொதித்தது. இரத்த வெள்ளத்திலே, தமது நண்பர்கள் வீழ்ந்திருக்கக் கண்டதும், மற்றவர் சீறும் புலியாயினர். இதுதானே முடியும் உன்னால்; சாகடிக்க! சரி! மானமழிந்து, மண்டியிட்டுக் கிடப்பதைவிட, இதோ இறந்துபட்டனரே, எமது ஆருயிர்த் தோழர்கள், அதுபோல மடிந்து போவதே மேல்; ஆனால் இறந்துபடு முன்பு, இந்தக் கொடியோரின் கோல் முறிந்திடவேண்டும் என்பதை நாட்டினருக்குக் கூறிடுவோம். குத்தட்டும், வெட்டட்டும், குண்டடி தரட்டும், அஞ்சப்போவதில்லை, இந்த ஆட்சியின் சூது சூழ்ச்சியினை அம்பலப்படுத்தியே தீருவோம் என்று, முழக்கமிட்டனர், மக்கள்.

பல்கலைக் கழகம் சென்று படித்து, டாக்டர்களாய், வழக்கறிஞர்களாய், பொறியியல் வல்லுநராய், ஆசான்களாய், விஞ்ஞானிகளாய், தளபதிகளாய், நிர்வாகிகளாய், திகழவேண்டிய மாணவமணிகள், குண்டடிபட்டனர், இரத்தம் 'குபுகுபு'வென வெளிவரக் கண்டும் கலங்காது, புன்னகைபுரிந்து, உயிர்போகப் போகிறது! கவலையில்லை! கடமையைச் செய்தேன்! விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்கி, மற்றதைச்செய்து வெற்றிபெற நீவீர் இருக்க, நான் கவலைப்படுவானேன்! என் பங்கு நான் செலுத்திவிட்டேன்! என்று கூறிச் சாய்ந்தனர்! இறந்துபட்ட இளைஞர்களின் இரத்தத்திலே, சாக அஞ்சாத மற்றவரின் கண்ணீர் கலந்தது. அணுபிளக்கப்பட்டது போன்றதோர், நிலை! புதியதோர் சக்தி பிறந்தது! புயல் வீசிற்று! போரிலே பழக்கம், ரீக்கு. பயிற்சியும்கூட. ஆனால் இந்தப் புயல் வேறுவிதமானது! அடக்கப்பார்த்தார், அலுத்துப்போனார்! ஆட்சி கவிழ்ந்தது! ஆணவம் அழிந்தது! வெளியே தலைகாட்ட அஞ்சினார்! விரண்டோடிவிட்டார், ஹவாய் தீவுக்கு!!

தேர்தலிலே, எப்படியோ வெற்றிபெற்றுக்காட்டிவிட்டால் போதும், நாடு காலடிகிடக்கும், மக்கள் மண்டியிட்டுக்கிடப்பர், எதிர்ப்பு இருக்குமிடம் தெரியாமல் அழிந்தொழியும் என்று எண்ணுவது எத்துணை பேதைமை என்பதைத் தென்கொரிய நாட்டு நிகழ்ச்சி காட்டிவிட்டது! ஆனால் அது தென கொரியா! உரிமை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டவர்கள், உயிர்கொடுத்தேனும் உரிமையைக் காத்திடவேண்டும் என்று கிளர்ந்தெழுந்தனர். இது? தெளிவுபேசித் தேம்பிக்கிடந்திடப் பழகிப்போன தமிழ்நாடு! எனவேதான் இங்கு தேர்தலில் வெற்றிபெற்றுக் காட்டினால் போதும் என்ற போக்கிலே காங்கிரஸ் தலைவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள் அவர்களை எதிர்ப்பானேன், அல்லற்படுவானேன்! — என்று எண்ணிடும் போக்கினர், மிகுந்துவிட்டனர். தம்பி! உன்போன்றார் மட்டும், போர்க்கொடி உயர்த்தியபடி உள்ளனர். மற்றவர்கள் மண்டியிட்டுக்கிடக்கும்போது, இதுகளுக்கு, எவ்வளவு மண்டைக்கனம், நம்மை எதிர்க்கிறார்களே என்று எண்ணி காமராஜர் கடுங்கோபம்கொள்கிறார். காலைமாலை, என்று பாராமல், காடுமேடு என்றும் யோசிக்காமல், சுற்றிச்சுற்றி வருகிறார், திட்டித்திட்டுத் திரிகிறார். பட்டிதொட்டி எலாம் அவர்பாணி! பத்திரிகைகளிலே, அவர் பேச்சு!!

மெண்டாரிஸ் 'கைதி' ஆகியுள்ளநேரம், சிங்மன்ரீ விரண்டோடிய காலம், கனம். காமராஜர், பவனிவருகிறார் எதிர்க்கட்சிகளை ஒழித்துக்கட்டுவேன், என்னை எவன் என்ன செய்ய முடியும்?—என்று கொக்கரித்தபடி!

தம்பி! மெண்டாரிஸ் முழக்கமிடத் தெரியாதவரல்ல! அவர் 'கைது' செய்யப்பட்ட நேரம்கூட, அவர் முழக்கமிட ஒரு மாவட்டத்திலே சுற்றுப்பயணம் நடத்

திக்கொண்டிருந்த நேரம்தான்!! இராணுவம் தலையிட்டு, அவரைச்சிறைப்படுத்தாதிருந்தால், மெண்டாரிசும், காமராஜரைவிடக் காரசாரமாக, ஊரூர் சென்று பேசித்தான் இருப்பார், "எவனும் எதுவும் செய்ய முடியாது! எவனுக்கும் எதுவும் தெரியாது! எந்தக் கட்சியும், எம்மை அசைக்க முடியாது! எங்களால் தான், ஆட்சி நடத்தமுடியும்!" என்றெல்லாம். அவ்விதமான பேச்சைக் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப்போய் விட்டது. ஆளவந்தாராக இருக்கிற ஒரே காரணத்துக்காக, பேசுவதைக் கேட்டுக்கொள்கிறார்களேயன்றி, பேச்சிலே அறிவு ததும்புகிறது என்பதனால் அல்ல! மக்கள் மனம் கொதித்துக்கிடக்கிறது, எந்தச் சமயத்திலே வந்தது வரட்டும் என்று கிளம்புவார்களோ, என்னென்ன அழிவுகள நேரிட்டுவிடுமோ!— என்றுஎண்ணினர், இராணுவத்தினர். இனியும இந்த போலித்தனத்தை, கேலிக்கூத்தை விட்டுவைக்கக் கூடாது என்று முடிவுசெய்தனர், மெண்டாரிசைக் கண்டு அழைத்தனர்; எங்கு? என்று கேட்டார், மெத்த உழைத்துவிட்டீர்கள், எனவே சிறிது காலம், ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வாருங்கள்! — என்றனர். சிறையா? என்று குழம்பிக்கேட்கிறார், மெண்டாரிஸ்! செச்சே! அங்கு அனுப்புவோமா தங்களை! அனுப்பினால் உயிரோடு திரும்பி வெளிவரத்தான் முடியுமா! உண்மையை உரைத்ததால், உரிமைக்குப் பரிந்து பேசியதால், நீதி கேட்டதால், நேர்மையைக் காட்டியதால், உமது கோபத்துக்கு ஆளாகி, உள்ளே தள்ளப் பட்டிருக்கிறார்களே, பலர், அவர்களின் கோபப் பார்வை போதுமே, உம்மைச் சாகடிக்க! சிறை சென்றால் சித்திரவதை நேரிடும்! உம்மை அங்கல்ல, அழைத்துச் செல்வது! எமது முகாமுக்கு!! என்று கூறி இழுத்துச் சென்றனர்.

* * *

கபிஸ்தலம் மூப்பனார், பூண்டி வாண்டையார், நெடும்பலத்தார், வடபாதிமங்கலத்தார், எனும் 'ஏழைகள்' புடைசூழ, 'வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு, உண்டு கையில் திருவோடு' என்ற பாசுரம் பாடிடும் பற்றற்ற காமராஜர், மக்களை நேரடியாகக் கண்டு பேச, குறைகளை அறிய, தீர்க்க, தஞ்சைத் தரணியிலே சுற்றுப்பயணம் நடத்தினர்—அதுமட்டுமல்ல அவர் நோக்கம்; மிட்டா மிராசுகளின் கையாட்களாக உள்ள தி.மு.கழகக்காரர்களையும் அழித்திடவேண்டும் என்பதாம். கபிஸ்தலம் மூப்பனார், வடபாதிமங்கலத்தார், நெடும்பலத்தார் என்போரெல்லாம், தெரியுமா தம்பி! காலையிலே கலப்பை தூக்கிக்கொண்டு கழனி சென்றால், மாடு அலுத்துப் படுத்தாலும் தாம்படுத்திடாமல், பாடுபடும், ஏழை உழவர்கள்! கடித்துக்கொள்ள ஒரு துண்டு மிளகாய் வத்தல்கூடத் தேடாமல், புளித்த கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டுப், பாடுபடும் விவசாயிகள்! ஓலைக்கொத்துக் குடிசை! கந்தல் பாய்! கைதான் தலையணை, இவர்களுக்கு, உழைத்துப் பிழைத்திடும் உத்தமர்கள். ஊரார் வாழ உழைத்திடும் உத்தமர்கள். காடு திருத்திக் கழனியாக்கி, நாடு வாழ நற்பணியாற்றிடும் நல்லவர்கள்! அவர்கள் பட்டுப் பட்டாடையைத் தொட்டும் பார்த்ததில்லை, தங்க நகையைத் தீண்டினதில்லை. வைரம் தெரியுமா? என்று கேட்டால், எந்த மரம் வைரம் பாய்ந்திருக்கிறது? என்றுதான் கேட்பார்கள் — விலையுயர்ந்த அணி வைரம் என்பதும் அறியாதவர்கள். அப்படிப் பட்ட ஏழைகளை அழைத்துக்கொண்டு, மூன்று மிட்டாக்களுக்குச் சொந்தக்காரரான குடந்தை நீலமேகமும், இரும்புப் பெட்டியிலே எட்டு இலட்சம் வைத்திருக்கும சின்னத்தம்பியும், கரும்புத் தோட்டத்திலே வருஷம் கால் கோடி பெற்றிடும் இளங்கோவும், பஸ் முதலாளி பட்டுவும் ஆலைமுதலாளி பெத்தண்ணனும், கோலாகல வாழ்வு நடாத்திடும் கொடவாசல் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வட்டி வியாபாரத்தில் பெரும் பொருள் ஈட்டிடும் மாயவரம் கிட்டப்பாவும், மாளிகைகளை ஊரூர் அமைத்துக்கொண்டு மனோஹர வாழ்வு நடாத்தும் மன்னார்குடி நாராயணசாமியும் — என்று இவ்விதம் இருக்கிறார்களல்லவா, நமது கழகத்தவர். இவர்களிடமிருந்து நாட்டைக் காப்பாற்றி, நான் முன்பு காட்டினேனே, பாட்டாளித் தோழர்கள், உழைப்பின் உருவங்கள், ஊர்வாழ உழைப்போர், சொத்து சுகம் இல்லாதார், கடினமான உழைப்பாளிகள், கபிஸ்தலம், நெடும்பலம், வடபாதிமங்கலம் போன்றோரிடம், நாட்டை ஒப்படைக்கவேண்டும்; அப்போதுதான் நாடு சீர்படும் நல்லாட்சி ஏற்படும் என்ற திருத்தொண்டிலே ஈடுபட்டு, அந்தத் திருவாசகத்தை ஊரெலாம் முழக்கிக்கொண்டு, 'புனித யாத்திரை' நடாத்திக்கொண்டு வருகிறார், பெண்டா பிள்ளையா எனக்கு, எனக்கேன மாதச் சம்பளம் ஆயிரத்துக்குமேல், எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கட்டிக் கொள்ள நாலுமுழ வேட்டியும், போட்டுக்கொள்ள ஒரு துண்டும், படுக்கப் பாயும் பசிக்குக் கொஞ்சம் சோறும் சாறும் இருந்தால் போதும் என்று அறிவித்துவிட்டு, மாதம் சுளைசுளையாக ஆயிரத்துக்கு அதிகமாகச் சம்பளம் வாங்காத, 'சத்புருஷர்' 'சன்யாசி', காமராஜர்!

* * *

தம்பி! எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இருந்தால், தஞ்சையிலேயே பெரிய புள்ளிகள் என்று எவரும் கூறிடக்கூடிய, மிட்டா மிராசுகளை, கபிஸ்தலம், நெடும்பலங்களைக்கூட வைத்துக்கொண்டு, "நான் ஏழை பங்காளன், எங்கள் கட்சி ஏழைகள் வாழ வழி வகுத்திடும் கட்சி! மிட்டா மிராசுகளுக்கு, கையாட்கள், தி. மு. கழகத்தார்—என்று கூறிடத்தோன்றும். எத்துணை மனம் மரத்துப்போயிருந்தால் அல்லது அச்சம் குடிகொண்ட மனதினராகிப் போயிருந்தால், அந்தப் பொருளற்ற பேச்சைக்கேட்டும், வாளா இருந்திருப்பர்! நாம், மிட்டா மிராசுக் கட்சி, காமராஜரின் காங்கிரஸ் கட்சி பஞ்சை பராரி, பகல் பட்டினி இராப் பட்டினி என்போரின் கட்சி! எதிரே உள்ளோர்களை எவ்வளவு இளித்தவாயர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் இந்தப் பேச்சுப் பேசத் துணிவு பிறந்திருக்கும். பேசினார். நமது கழகத்தை ஏசினார். அந்தத் துணிவுக்குக் காரணம் என்ன? எவர் எதிர்த்துக்கேட்க முடியும் என்ற போக்குத்தான். மெண்டாரிசும், சிங்மன் ரீயும், இதுபோன்ற போக்கினராகத்தான் இருந்தனர். அவர்களின் ஆட்சி, இறந்தகாலமாகிவிட்டது. ஏனெனில், அவர்கள் நடத்தி வந்த ஆணவ ஆட்சியால் ஏற்பட்ட கொடுமைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு, மக்களிலே குறிப்பிடத்தக்க பகுதியினர் 'தாமாக எண்ணிப்பார்த்திட'லாயினர்; உண்மை விளங்கிற்று; உரைத்தனர்; அடக்குமுறை அவிழ்த்துவிடப்பட்டது; அவதி பல கண்டனர்; எனினும் அடங்கிக்கிடந்துவிடவில்லை; அஞ்சப்போவதில்லை, சாகவும்!-என்று ஆர்த்தெழுந்தனர்; அசைக்கவே முடியாது என்று அனைவரும் ஒரு காலத்தில்,

உள்ளபடி நம்பிக்கிடந்த ஆணவ அரசுகள், அழிந்தொழிந்து போயின!

என்ன செய்தாலும் தாங்கிக்கொண்டு, எதைப் பேசினாலும் கேட்டுக்கொண்டு, எவ்வளவு ஏசினாலும் இளித்துக்கொண்டு கிடந்தனரே, தலையாட்டிகள் போல, வாயில்லாப் பூச்சிகளாக, இந்த மக்கள்; இவர்களுக்கு எங்கிருந்து வந்தது திடீரென்று இந்தத் துணிச்சல்! அச்சம் கப்பிய முகத்தினராக இருந்து வந்தனர், இன்று பொறி பறக்கிறதே பேச்சில்! எங்கே ஒளித்துவைத்திருந்தனர், இந்தப் புரட்சிக் கனலை எல்லாம், என்று, வீழ்ந்த எதேச்சாதிகாரிகள், எண்ணி எண்ணி ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீரிலிருந்து நெருப்பு பிறக்கும் என்பதை, கூறினால் நம்புவார்களா? நடுக்கும குரலிற் பேசிக்கொண்டுள்ள இந்த மக்களுடைய உள்ளத்திலே, ஆணவ அரசுகளை அழித்திடத்தக்க ஆற்றல், குமுறல் வடிவிலே இருக்கிறது என்று கூறினால், நம்ப முடியுமா, கொடி கட்டி ஆண்டிடும் கொடியவர்களால்!

தம்பி! தண்ணீரைத் தேக்கிவைத்து, வேகமாகக் கீழே விழச்செய்து, வீழும்போது ஏற்படும் சக்தியைக் கொண்டு, 'மின்சாரம்' தயாரிக்கிறார்கள்! பார்க்கிறாயல்லவா?

கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்படும் மக்கள் வடிக்கும் கண்ணீர் வெள்ளம், ஓர்நாள் மாபெரும 'அழிவுச் சக்தி'யைப் பெற்றெடுக்கிறது. ஆனால், அந்த நிலை ஏற்படவேண்டுமானால், 'சுய சிந்தனை'— கட்டுக்காவலுக்கு அஞ்சாமல், இட்டுக் கட்டியதற்குப் பணிந்துவிடாமல், தாமாக, ஒவ்வொரு பிரச்சினைபற்றியும், நிகழ்ச்சி குறித்தும், எண்ணிப்பார்த்திடும் திறம், ஏற்படவேண்டும், அந்தத் திறன் மக்களிடம் அற்றுப் போனால், தொடை நடுங்கிகளெல்லாம்கூட, செங்கிஸ்கான்களாகிவிடமுடியும்; சர்வாதிகார வெறி வெற்றி பெற்றுவிடும். ஈராயிரம ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கிரேக்கத் தத்துவாசிரியர்கள், இதைக் கருத்திலே கொண்டுதான், 'மனிதன் சிந்திக்கும் திறன் உடைய மிருகம்' என்று கூறினர். மனிதனிடமிருந்து சிந்திக்கும் இயல்பைப் பறித்துவிட்டாலோ அடக்கி ஒடுக்கிவிட்டாலோ, மிருகத்தை வேட்டையாடுவது போல மனிதனை, மாபாவிகள் வேட்டையாடிப் பிடிக்கலாம், விரட்டலாம் கொன்று குவிக்கலாம்!

எடுத்துக் காட்டுக்கு இது: தலைவாழை இலையில், சீரகச் சம்பா சாதத்தை வெள்ளி 'அன்னகுத்தி'யால் எடுத்துப்போட்டு, அதிலே வெண்ணெய் காய்ச்சிய நெய்யை உருக்கி வார்த்து, நேர்த்தியான பருப்பும் சுவைமிகு காய்கறியும் துணைக்கு இட்டு, பக்கம் நின்று பணிவிடை செய்து, எந்தக் கறியிடம் அவர் பரிவு காட்டுகிறார் என்பதைக் கவனித்து, எடுபிடியை அழைத்து, அந்தக் கறியை மேலும் இலையில் இடச்சொல்லி பக்குவமான உபசாரத்தை நடத்தி வரும் மிட்டா மிராசுகளுடன் கூடிக் கொட்டமடித்துக் கொண்டே, கூசாமல், நாங்கள் ஏழை பங்காளர்! என்று பேசி வருகிறாரே, பெரிய பதவியில் அமர்ந்து விட்டதால் 'பச்சைத் தமிழர்' ஆகிவிட்ட காமராஜர், அவரிடம், "ஐயனே! அடுக்காது இந்தப் பேச்சு! அண்டப்புளுகன்றோ, நீர் பேசுவது; ஊரை அடித்து உலையில் போடுவோர், உழைப்பாளியின் இரத்தம் உறுஞ்சுவோர், தலைமுறை தலைமுறையாகச் சுறண்டிச் சுகபோகம் கண்டோர், உம்மைச் சூழ நிற்கிறார்கள்; அவர்களை, ஏழைக்குழைப்போர் என்று கூற, எப்படி மனம் இடம் தந்தது? உழைத்து உருக்குலைந்து போனோர், உழைத்திடவும் வாய்ப்பு கிடைக்காததால் மனம் உடைந்து போனோர், தி. மு. கழகத்தில், பெரும்பாலோர்! அவர்களை மிட்டா மிராசுகளின் கையாட்கள் என்று கூறிடலாமா! இது நியாயமாகுமா? மிட்டா மிராசுகள் தமது கையாட்களுக்கு, சுவைமிகு உணவளிப்பர்! இப்போது உமக்களித்தனர்!! என்னென்று எண்ணிப் பார்த்தீரா? உம்மிடம் பரிவு சுரந்ததாலா? உமது பதவிக்கு உள்ள பெருமையை அறிந்ததாலா? அதோ, ஆயிரம் ரூபாய், ஏழைப் பிள்ளைகளின் மதிய உணவுக்காக அளிக்கிறேன் என்று கூறி உம்மைக் களிப்படையச் செய்கிறாரே, 'சமயமறிந்தார்' அவர் ஏவிவிட்டதால், கொளுத்தப்பட்ட குடிசைகளும், அறுக்கப்பட்ட தாலிகளும எவ்வளவு என்று உமக்குத் தெரியுமா? அடிஆட்கள் உடன்வர, சேரிபுகுந்து அவர் நடத்திய கொடுமைகள் உமக்குத் தெரியுமா? — என்றெல்லாம் ஆத்திரத்தை அடக்கமுடியாது ஒருவன் பேசிவிடுகிறான என்று வைத்துக்கொள். தம்பி! என்ன நேரிடும அவனுக்கு? அமைச்சர் முன் காலித்தனம் செய்தான என்று பிடித்திழுத்துச் செல்வர்--சட்டம் அவனைக்கொட்டும்.

தம்பி! சர்வாதிகாரிகளிடம் சிக்கிய நாட்டிலே 'குற்றவாளி'க் கூண்டிலே எவரெவர் நிறுத்தப்படுவர், வழக்கு விசாரணை எப்படி இருக்கும் என்பதை விளக்கிடும் ஓரங்கநாடகமொன்று சின்னாட்களுக்கு முன்பு படித்தேன்.

அடுத்தகிழமை அந்தக் குற்றவாளி'யைக் காணலாம்; இந்தக் கிழமை கபிஸ்தலம், வடபாதிமங்கலம் போன்றாருடன் கூடி ஏழைகளைக் காப்பாற்றக் கிளம்பிய காமராஜரைக்கண்டது போதும். பெரியபுள்ளிகள் என்ன கதியானார்கள் என்பதை எண்ணிப்பார்த்துப் பாடம்தேடச்சொல்லுவோம் அவர்களை.

அண்ணன்,

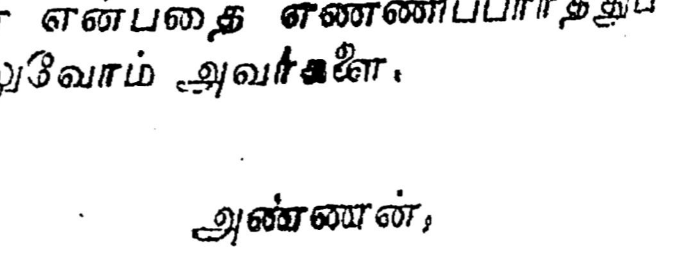

"களைகண்"

"களைவாய் துன்பம். களையா தொழியாய்! களைகண் தருவாய்" என்று இறையருளை வேண்டி நின்றுளாரும் ஒரு பெண் கொடி. அந்தச் சுடர்க்கொடிபால் இன்னருள் பாலித்துத் தன்னோடு இரண்டறக் கலந்துகொள்ளுமாறு ஏற்றுக்கொண்டாராம் இறைவன். இது கதை என்று நாம் சொன்னால், 'இல்லை; மெய்யாகவே நிகழ்ந்தது' என்று வாயார, நெஞ்சாரப் பொய் சொல்லித் திரியுமொரு கூட்டம் இன்னும் நம்மிடையே உலவிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. இருந்து தொலைக்கட்டும்! அதோ போகின்றுளே ஒரு தமிழ்க் கொடி. அவள் இறைவனுக்கு எதிரிபோலும். அதனால்தான் அவள் மட்டில்லாப் பேரின்பமாம் மறு உலக இன்பத்தைத் துளியும் மனத்துள் போட்டுக்கொள்ளாமல், உண்ணும் உணவுக்கு அலைகிறள். உடுத்தும் உடைக்கும், இருக்கும் இடத்துக்குமாக ஏங்கித் தவிக்கிறுள்.

கொளுத்துகின்ற வெய்யில். அவள் நடந்தாள். அது பொசுக்குகின்றது. அங்கங்கே மர நிழலில் நின்று நின்று வருகிறுள். இது மூன்றுவது நாள். இப்படி அவள் நடந்து வருவது; வயிறு பற்றி எரிகிறது. பசி, பசி, பசி! எங்கோ ஓரிடத்தில் தென்படும் கிணற்றிலே இறங்கி, அள்ளி அள்ளிப் பருகுகின்றுள் அந்தக் கிணற்று நீரை. இது நான்காவது நாள்—இப்படி அவள் தண்ணீரைக் குடித்துப் பற்றி எரியும் வயிற்றுப் பசியை அணைக்க முயல்வது. அவள் நடந்தாள், நடந்தாளா? கால்கள் தடுமாறிக்கொண்டு, பின்னிக்கொண்டு அவளை நகர்த்திக்கொண்டு சென்றன. எங்கே போகிறுள் அவள்? ஏன் போகிறுள்? அது அவளுக்கே தெரியாது.

கண்களுக்கு ஒளி நன்ருகத் தெரியவில்லை. பார்ப்பனவெல்லாம் நீலவண்ணமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. மெல்ல மெல்ல அதுவும் மறைந்துகொண்டு போகின்றது. காது குப குப் என்று அடைத்துக்கொள்கிறது. வரவர அதற்கு ஒலியே கேட்கவில்லை. தலை சுற்றுகிறது. அவ்வளவுதான்.

"யார் இது, நடுப்பாட்டையில் விழுந்து கிடப்பது?" விரைந்து செல்லும் ஊர்தியில் சவாரி செய்யும் பெரிய மனிதர் ஊர்தியை வளைத்து, ஒதுக்கி ஓட்டிக்கொண்டு

கனகு

போகிறுர். அவருக்கு எங்கே நேரமிருக்கிறது இந்த மாதிரி நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் இறங்கிப் பார்த்துவிட்டுப் போவதற்கு?

'வருகிறுர்கள் கந்தல் உடைக்காரர் இருவர்- "யார் அப்பா அது —நடுப்பாட்டையில் விறைத்துப் போய்க் கிடக்கின்றது? ஓடிவா, ஓடிவா!"

இருவரும் ஓடுகிறுர்கள். நெருங்கிப் பார்க்கிறுர்கள "ஆள் காலியாகவில்லை. உயிர் இருக்கிறது ஊசலாடிக்கொண்டு. பாவம், எந்த ஊரோ? எங்கு போகின்றுளோ?—தூக்கு, தூக்கு. அந்த மரத்தடிக்குக் கொண்டுபோகலாம்—அதோ ஒரு கந்தற்பை. எடுத்துக்கொள் அதையும்."

மூன்றுவது கந்தல் உடைப் பேர்வழி ஒருவனும் அவ்வேளை, அங்கே அவர்களுடன் கலந்துகொள்கிறுன. அவன் அந்தப் பையைக் கையில் எடுத்துக்கொள்கிறுன்.

"பையில் என்ன இருக்கிறது?—பையோ கந்தல். இதற்குள் என்ன இருக்கப்போகிறது?—பார்ப்போமே!"

உள்ளே இரண்டு புடவைகள் இரண்டு இரவிக்கைகள். உயர்ந்த விலைத் துணிகள் தாம் அவை. ஆனல் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரம் கண்கள். அன்றொரு நாள், குசேலரைக் குபேரனுக்குவைதற்கு முன், இப்படித்தான் ஆயிரம் பொத்தல்கள் உள்ள கந்தல் ஒன்றை எம்பிரான் பரிசிலாகக் கொடுத்தாராம் குசேலருக்கு. அந்தக் கதையை மிகப் பெரிய மனிதர் ஒருவர் வீட்டெதிரிலே, அழகாக அமைக்கப்பட்டப் பந்தலிலே யாரோ ஒரு பயங்கரம் காலட்சேபம் பண்ணுவதைக் கண்ணுரப் பார்த்துவிட்டுக், காதாரக் கேட்டுவிட்டு அப்போதுதான் வந்திருந்தான அந்த மூனருவது கந்தல் உடை. அதனல்தான் அவன, தான் அணிந்திருந்த கந்தல் உடையை மறந்துவிட்டு, அந்தப்பெண் வைத்திருந்த கந்தல் உடையைப் பார்த்து ஆராயப் புகுந்துவிட்டான் — ஒரு வேளை அதுவும் எம்பிரான் திருவிளையாடலாக இருக்குமோவென்று.

ஒருவன் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தெளிக்கிறுன் அந்தப்பெண் முகத்தில். "ஆமாம், இது என்ன மயக்கம்?" தெளித்துக்கொண்டே கேட்கிறுன்.

"என்ன மயக்கம்! — எல்லாம் அன்ன மயக்கந்தான்."— காலட்சேபம் கேட்டுவந்த மூன்றுவது ஆள் சொல்கிறுன். அவன் மனம்

அந்த வேளையில் அந்த வட்டாரத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

"அன்ன மயக்கமா இது? ஆளைப் பார், ஆளை! இது பட்டினத்தார் காலமென்ற நினைப்போ? ஏனப்பா நீ எந்த நாட்டிலே இருக்கிறே? எந்தக் காலத்திலே இருப்பதாக நினைப்பு? — கூழ் மயக்கமென்று சொல்லுவியா! போய்விட்டாய் ஒரேடியாய் அன்ன மயக்கத்துக்கு!"

மூன்றுவது கந்தல் உடை பேந்தப் பேந்த விழிக்கின்றது.

"சரி, யாராவது கொஞ்சம் கூழ் கொண்டுவந்து தரவேண்டுமே!"

சொன்னவன் தன்னை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, மற்ற இருவரையும் பார்க்கிறான். யார் போவது? ஒருவருக்கும் தோன்றவில்லை. எங்கே கிடைக்கும்? யாருக்குத் தெரியும்?

சொன்னவனே ஓடினன். ஆயிற்று கால்மணி நேரம். சிறிய குவளையொன்றுடன் வந்தான்: "இவ்வளவுதானப்பா கிடைத்தது"

"சரி குடிக்கச் சொல்."

"முட்டாள், முட்டாள். மயக்கமாகக் கிடக்கின்றாள் அந்தப்பெண். எப்படி அவளைக் குடிக்கச்சொல்லுவது? — அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டுவா இப்படி."

தண்ணீரை முகத்தில் தெளிக்கிறார்கள் திரும்பவும். அவள் இலேசாகக் கண்களைத் திறந்து பார்க்கிறாள்.

"அம்மா, எழுந்து உட்கார். இதோகொஞ்சம் கூழ்; குடி இதை"

பசியால், களைப்பால் ஒளி தேய்ந்துபோன அவள் கண்களுக்கு அந்த மூன்று உருவங்களும் எங்கோ வெகு தொலைவில் இருப்பனபோல் தென்படுகின்றன. அவர்கள் பேச்சு, அவள் காதில் தெளிவாக விழவில்லை. 'கூழ்' என்ற சொல் மட்டும் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து கிளம்பிவந்த சிற்றொலியாக அவள் செவிப் புலனில் தாக்கிவிட்டு நிற்கிறது.

அவள் பார்க்க முயன்று, பார்த்தாள். எழ முயன்று, எழுந்தாள். உட்கார முயன்று, உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

ஒருவன் கூழோடு இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணீரைச் சேர்த்துக் கலந்தான் — கெட்டி இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்றே, மிகுதியாகத் தென்படட்டுமென்றே! பிறிதொருவன் அதை வாங்கி அவளிடம் நீட்டினன். அவள் குடித்தாள். அப்போதைக்கு அது போதும். மெல்ல மெல்ல, பேசும் தெம்பு வந்துகொண்டிருந்தது.

"ஏனம்மா, உனக்கு எந்த ஊர்?"

"நான் இந்தத் தமிழ்திருநாட்டைச் சேர்ந்தவள்தான. ஊர் ஏதுவோ—நானறியேன். இலங்கையிலிருந்து இங்கே புகலிடம் தேடி ஓடிவந்தேன் குடும்பத்தோடு — சொந்த நாடாயிற்றே என்று.

"ஓராண்டுக்கு முன்னர் இலங்கையில் படுகொலை நடந்ததே தெரியுமா—தமிழர் படுகொலை? அப்போது "களைகண்" தேடி ஓடிவந்தவர்கள் நாங்கள்—நான், என் கணவர், குழந்தைகள் இருவர்; ஆக நால்வர். ஆழ்கடலுக்கு அஞ்சாமல், அங்கே வளையமிடும் சுருவிடம் அகப்படாமல், அலையையும், புயலையும் எதிர்த்துப் போராடி வென்று, அங்கே துப்பாக்கியும், கையுமாக உலாவிக்கொண்டிருக்கும் அந்த நாட்டுக் காவற்படையின் வெடி குண்டுக்கு மறைந்து, உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, தப்பியோடி இந்தத் திருநாட்டின் கரை வந்து சேர்ந்தோம். வந்தபின்தான் எங்கே போவது, எங்கே இருப்பது, எப்படி வாழ்வது என்பனவெல்லாம் எங்கள் உள்ளத்தை வந்து அழுத்தி நின்றன.

"அந்த நாட்டிலும் நாங்கள் வளமான வாழ்வு வாழவில்லை. கூலிகளாகத்தானே உழைத்தோம்! கிடைத்த வருவாய் உண்ணவும், உடுக்கவுமே போதவில்லை. என்னத்தைச் சேர்த்துவைப்பது? வெறுங் கையினராகத்தான் இங்கு ஓடிவந்தோம்.

"கடற்கரை நகரமொன்றில், நடுத்தெருவில் திகைத்து நின்ற எங்களுக்குக் "களைகண்" அருள வந்தாற்போல் வந்தனர் இரு காவல் வீரர். 'யார்' என்று கேட்டனர். 'ஏன் வந்தீர்?' என்று வினவவில்லை. அப்படிக் கேட்பதற்குச் சட்டமில்லையாம். 'வாருங்கள்' என்றார்கள். அவர்கள் பின் சென்றோம். காவல் நிலையத்திற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர்கள். அங்கே — எங்கள் மதலையர் இருவரையும் வெளியே நிறுத்திவிட்டு, என்னையும் என் கணவரையும் வெவ்வேறு கொட்டடிக்குள் தள்ளிவிட்டார்கள்.

"ஐயோ, சரியாக ஓராண்டு ஆகிவிட்டதே! அந்தச் சின்னஞ்சிறு மதலைகள் என்னவாயினவோ! என் கணவர் என்னவானாரோ!—அன்று கண்டதுதானே அவர்களை."

அவளால் தேம்பியழ முடியவில்லை. எத்துணையோகோடிமுறை அழுதுவிட்டாளே! அதனால் அவள் கண்ட பயன்தான் என்ன? திரும்பவும் மயக்கம் வந்துவிட்டது. வீழ்ந்தாள் அவள் தரையில்.

கந்தல் உடைக்காரர் மூவரும் அவளை வெறித்து நோக்கியபடி நெடுமரம்போல் நின்றனர். அவர் தம் கண்கள் பனித்தன. அங்கே பேசாமை குடிபுகுந்தது.

எங்கிருந்தோ ஒலிபெருக்கியொன்று பேரொலி கிளப்பியது. ஆமாம், அன்று அந்த ஊருக்கு அமைச்சர் ஒருவர் உலா வந்திருந்தார். அவர் பேசினார் பாரதப் பண்பாடு பற்றி: "திபேத்திலிருந்து அகதிகள் இங்கே ஓடிவந்திருக்கிறார்கள். பாவம், அவர்களுக்கு நாம்தானே சோறு போடவேண்டும். சோறுபோட்டுத் தொழில் கற்றுக்கொடுப்பதுதானே நம்முடைய பாரதப்பண்பாடு!" என்று முழங்கினர்.

ஐயோ, திருவிடமே! உன் வளத்தையும், உன் மக்களின் உயிரையும் உறிஞ்சிக்கொண்டுபோகின்றதே அந்தப் பாரதப் பண்பாடு! திபேத்தியருக்குத் தீனியும் தெம்பும் தருகின்ற பாரதப் பண்பாடு, திராவிடத்தாருக்குத் திகைப்பும் சிறையும் தந்து தனது பாரதப் பண்பாட்டின் 'சிறப்பை'க் காட்டி நிற்கின்றது! திராவிடத்துக் காவலர்களே! 'கனம்'களே! உங்களுக்கு எப்பதான் தெளிவுபிறக்குமோ? திராவிடப் பண்பாட்டை அறிந்து, தெளிவுபெற்றுத், திக்கற்றுத்தவிக்கும் திராவிடத்தாரின் சிறுமையை, வறுமையை, வாட்டத்தைப்போக்க, மாற்ற, வாழ்வளிக்க முன்வருவீர்களா?

★

வயிறு பெரிது!

—[கருணை]—

"விந்தையினும் விந்தைதான் மாந்தர் வாழும் விந்தைதான்" என்ற கவிதையின் வரிதான் அப்போது என் சிந்தனைக்கு எட்டியது. தமிழகத்தின் தலைநகராம் இந்தச் சென்னையில் அமைந்துள்ள வாழ்க்கை அமைப்பும், அவதிப்படும் நிலையும், பரபரப்பான ஓட்டமும், ஓட்டத்திற்கான அவசரமும்தான் இங்கு கண்ட பலனா...? இதனுள் பொதிந்து கிடக்கும் பொருள்தான் சென்னை நகர வாழ்வா...?

'நுங்கம்பாக்கம்' மின் வண்டித் தொடர் நிலையத்தில் ஏறி—அல்ல—உள்ளே தள்ளப்பெற்று, 'பீச்' நிலையத்தில் வெளியே தள்ளப் பெற்ற நான், நிலையத்திலிருந்து வெளி வந்து 'பீச் வீதி'யில் நின்ற போது மேலே கண்ட நினைப்புத்தான் என் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

"என்ன நின்னுட்டீங்க...ரிக்ஷாவிலே ஏறுங்க; படம் ஆரம்பமாயிடும்!" என்ற குரல் என் அண்ணியிடமிருந்து வந்தது. எனது சிந்தனை அலைகளைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு சுட்டிக் காட்டிய ரிக்ஷாவிலே பதுமை போல ஏறினேன். கார்கள் சென்ற வண்ணமேயிருந்ததால் வண்டி குறுக்கே செல்ல இயலவில்லை. ரிக்ஷா ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி விட்டு ஓடியது. நான் திடுக்கிட்டேன். என் உள்ளம் பதை பதைத்தது. மனக்குழப்பத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எனக்கு முன் சற்றுத் தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்த வண்டியில் என் அண்ணனும் அண்ணியும் அமைதியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். எனக்கோ மேலும் குழப்பம், செய்வதென்னவென்று புரியாமல் திணறினேன். தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு வண்டி இழுப்பவரை நோக்கினேன்.

ஏறத்தாழ ஐம்பது வயது எண்ணத்தகும் உருவம். வண்டி இழுத்தே பழகிப்போன முதுகெலும்புகள் நன்றாக வளைந்து 'கூன்' கட்டிக் கூடாகக் காட்சியளித்தன. அந்த வளைந்து துருத்திக்கொண்டிருந்த எலும்புகள் என் நெஞ்சில் குத்திக் காயப்படுத்தின. மடக்கிக் கொண்டு இழுத்துச் செல்லும் அந்தக் கைகளில் சிறிது ஒட்டிக்கொண்டிருந்த தசைகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. அந்த உருவம் அவதிப்பட்டு வண்டி இழுத்துச் செல்லும் காட்சி என் இதயத்தில் சாட்டையடி கொடுப்பதுபோல இருந்தது. செய்யத்தகாத ஒரு காரியத்தை நான் செய்துவிட்டது போன்ற ஒரு நிலையில் என் மனம் உழன்று தவித்தது. வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கிவிடலாமா என்றும் எண்ணினேன். முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கும் அண்ணன் அண்ணியின் நினைவு வந்தது. அவர்கள் வண்டியைக் கவனித்தேன். மண்ணடித் தெருவில் மக்கள் கூட்டத்தையும் மதியாமல் விரைவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. கீழே இறங்கலாமா என்று எண்ணி, ஏதாவது ஆட்டோ ரிக்ஷா, சைக்கிள் ரிக்ஷா கிடைக்குமா என்று கண்ணோட்டம் விட்டேன். எதையுமே காணவில்லை. என் மனம் மேலும் தவிப்பால் கனத்தது.

வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி நடந்து செல்லலாம் என்று யோசித்தேன். இதற்குள் அண்ணனும் அண்ணியும் கொட்டகையில் காத்திருப்பார்களே என்ற இரக்கம் என் உள்ளத்தில் எழுந்தது. வண்டி சென்றுகொண்டிருந்தது.

"மனிதனை மனிதன் இழுக்கும் கொடுமைக்கு ஆளாகக் கூடாது" என்று நான் கொண்டிருந்த முடிபு, "சண்டாளா! பேசுவது நீதி; இழைப்பது அநீதியா...?" என்று கேட்டு வாள்கொண்டு என் நெஞ்சில் குத்தியது. கோடைகாலக் கொதிப்பையும் மிஞ்சும் வகையில் என் உள்ளமும் உடலும் அனலாகத் தகித்தது. அதைத் தாங்க முடியாமல், "இந்தாப்பா, வண்டியை நிறுத்து" என்று கத்திவிட்டேன். என் கூச்சலைக் கேட்டு வண்டிக்காரர் நிறுத்தினார். ஒன்றும் புரியாமல் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். நானும் பார்த்தேன். "என்னுங்க...?" என்றார். இதற்குள் மண்ணடித் தெருவின் கடைசியை எட்டியிருந்தது வண்டி. நான் போட்ட கூச்சலுக்கும் வண்டி நின்றதற்கும் வழியில் போனோர் வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். நான் மிரள மிரள விழித்தேன். என் விழிப்பைப் பார்த்ததும், "என்னங்க..." என்ன நடந்தது...? என்றனர் சிலர். "ஒன்றுமில்லை" என்று கூறிக்கொண்டே, "பிடியைத் தளர்த்தப்பா" என்றேன். பிடி தளர்ந்தது. பேசிய காசை எடுத்து வண்டிக்காரரிடம் நீட்டினேன்.

"இன்னும் சினிமாக் கொட்டகை வரலை சாமி; அதுக்குள்ளர காசைக் கொடுக்கிறே...ஏறிக் குந்து சாமி...!" என்றது வண்டியோட்டியின் குரல்.

"ஆளைப் பார்த்தா வாட்ட சாட்டமா இருக்கு...கொஞ்சம் ஓர்சோ...!

"ஆமா...மா...அப்படித்தான் தோணுது! இல்லை'ன்னா இடை வெளியிலே இறங்குமா......?"

வேடிக்கை பார்ப்போரின் வேதனையான இந்தச் சொற்கள் என் காதுகளில் ஒலித்தன. மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டேன். உலக வழக்கே இதுதானே! பிறர் செய்யும் செய்கை

பதிவு எண். எம். 4642 தொலைபேசி எண்.... அலுவலகம் 15 இல்லம் ...118

தனக்குப் புரியாவிட்டால் அவனைப் பயித்தியக்காரன் என்று தானே உலகு தூற்றி வருகிறது. நான் வண்டிக்காரரை நோக்கி, "பரவாயில்லை; காசைப் பிடியுங்க; நான் போய்க்கொள்வேன்" என்றேன். வண்டியோட்டியின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்து என்னையே பார்த்தன.

"உம்...ம்...வாங்கிக்கப்பா... இதுகூடவா நோகுது...!" என்றனர் வீண் பேச்சுக்கே இருட்பிடமாக அமைந்த 'உத்தமர்கள்'. வண்டிக்காரர் எதையோ கூற வாயெடுத்தார். அதற்குள் கூட்டம் அவரை, காசை வாங்கும்படி ஊக்குவித்தது. அப்போதும் அவர் தயங்கினார். எனக்கோ, அண்ணன் அண்ணி எனக்காகக் காத்திருப்பார்களே என்ற தவிப்பு மிகுந்தது. "உம்...ம் சீக்கிரம... நான் போகவேண்டும்..." என்று நீட்டினேன்.

"இந்தாப்பா, வாங்கிக்கோ... ஐயா அவசரப்படுறாரு...' என்றது ஒரு குரல். அதில் தொக்கி நின்ற கிண்டலைப் புரிந்துகொண்டு அக்குரலுக்கு உரிமையானவர் யார் என்று பார்த்தேன். தன் பல்லெல்லாம் தெரியச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றார் அந்தப் பரோபகாரி. அவர் அருகில் நின்ற ஒரு 'ஏழைப் பையன்' 'சாமி' என்று கையை நீட்டினான். உடனே திரும்பிப்பார்த்த அந்தத் தயாளர் அந்தச் சிறுவனின் கையைத் தட்டிவிட்டார். அவன் நடுங்கி, கீழே சிதறிய சில்லறையைப் பொறுக்கக் குனிந்தான். அதைக் கண்ட அந்தத் தயாளர் 'கடகட'வென்று சிரித்தார். அக்காட்சியைக் கண்ட என் மனம நொந்தது; அந்தச் சிறுவனுக்காக இரக்கம கொண்டது. சட்டென்று திரும்பி வண்டிக்காரரைப் பார்த்தேன்.

"சாமி! எதுக்காக இறங்கினே'ன்னு சொல்லு சாமி,! காசை வாங்கிக்கிறேன்" என்றது அவர் குரல். கூட்டத்தை ஒரு முறை கவனித்தேன். என் பார்வை புரிந்தோ புரியாமலோ ஒரு சிலர் நகர்ந்தனர். வேடிக்கைக்காகவே வாழ்பவர்கள் சிலர் நின்றனர். அவர்கள் காதுகளில் உறைக்கும்படி சற்றுச் சத்தமாகவே கூறினேன். 'மனிதனை மனிதன் இழுத்துச் செல்லும் இந்த அவமானத்தைச் சகிக்காதவனப்பா நான்" என்றேன்.

"அப்ப ஏன் இதுவரை வந்தாராம்...?"—இது பிறரை எப்போதும் இகழ்ச்சிப்படுத்தியே பேசிப் பழக்கமுள்ளவனின் குரல்.

"இதெல்லாம் வேஷமப்பா...."—அடுத்தவரின் தரத்தை எளிதாக எடைபோட்டுப் பழகியவனின் குரல். எனக்கு வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு வண்டிக்காரரைப் பார்த்தேன். அவரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. கெஞ்சும் குரலில், "சாமி! இப்படியே எல்லாரும் எங்களை ஒதுக்கிட்டா எங்க பொழப்பு எப்படியாகும் சாமி...! என் வீட்டிலே அஞ்சு கொழந்தைங்க; நான கொண்டு வரும காசை எதிர்பார்த்து நிற்பாங்க சாமி! பெரிய மனிசர்தான் எங்களை ஒதுக்கிருங்கன்னா உன்னைபோல படிச்சவங்களும ஒதுக்கிட்டா நாங்க எப்படிப்பா வாழுறது...?" அந்த வயதான குரலில் துயரத்தின் எதிரொலி முட்டி வெளிவந்தது. முன்பே நொந்து போயிருந்த என் உள்ளம் இதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தது. அவர்களின் அவல நிலையை ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன், 'கள்' இறக்கிப் பிழைத்தவர்கள், அவர்கள் தொழிலுக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் மாற்றுத் தொழில் இல்லாமல—கிட்டாமல—போகவே தற்கொலைசெய்துகொண்டு சிலர் மாண்டதையும் எண்ணினேன். இதற்கெல்லாம் நல்ல திட்டம்போட்டுச் செவ்வனே நடாத்திச் செல்லும் 'நல்ல அரசு' இல்லாததே காரணம் என்று என் உள் மனம் உறுத்தியது.

"இந்தா பெரியவரே! இதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னால் உங்கள் துன்ப வாழ்வு கெட வேண்டாம்" என்று கூறி ஒரு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினேன். அருகில் ஒரு வாடகைக் கார் வந்து நின்றது. ஏறித் தியேட்டருக்குச் சென்றேன். என் மனம் படம் பார்க்க விரும்பவில்லை என்பதை அண்ணன் அண்ணியிடம் கூறிவிட்டு, வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

அந்தப் பெரியவரின் கலங்கிய கண்கள்!

"எம் போன்றோரின் வாழ்வைக் கெடுத்துவிடாதீர்கள்" என்று கெஞ்சுவதுபோல நான் உணர்ந்தேன். நம்மை அறியாமலே சிலவற்றில் நாம் தவறாக நடந்துகொள்கிறோமா என்று என் உள்ளம் நொந்தது. என்னுள் இருந்த அறிவும், மனித உணர்ச்சியும் நான் செய்தது சரியென்று கூறியது. வண்டிக்காரனுக்கும் இதே உணர்ச்சிகளுண்டு.

ஆனால் அதைவிட அவன் வயிறு பெரிது!

★

விற்பனையாளர்களுக்கு

ஏஜண்டுத் தோழர்கள் தங்கள் பட்டியல் பாக்கியை ஒவ்வொரு மாதமும் **5-ம் தேதிக்குள்** தவறாது அனுப்பிவைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம்.

பொறுப்பாளர்,
'திராவிட நாடு'

காஞ்சீபுரம், 95, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் (உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.